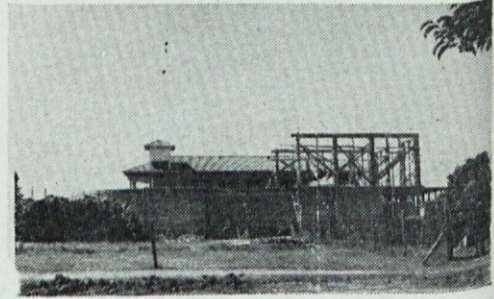
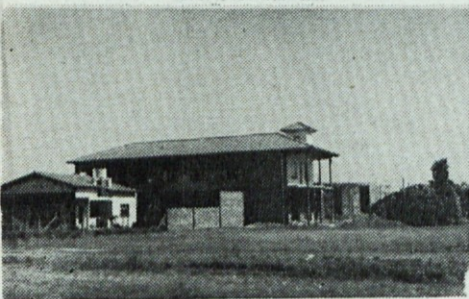
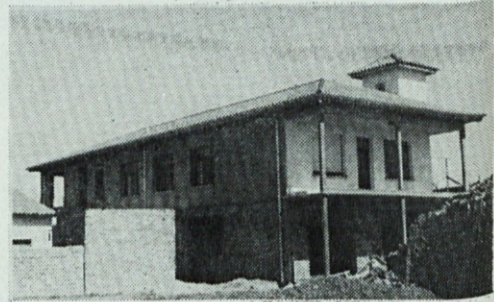
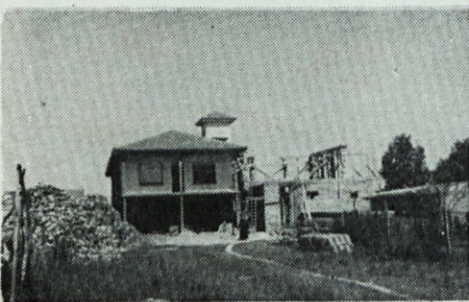
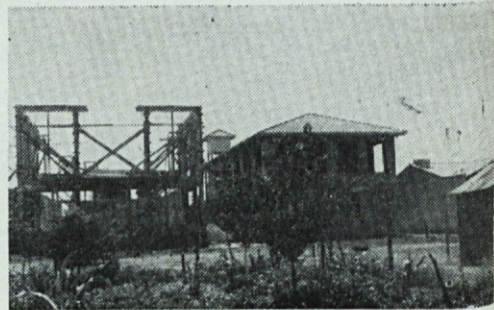
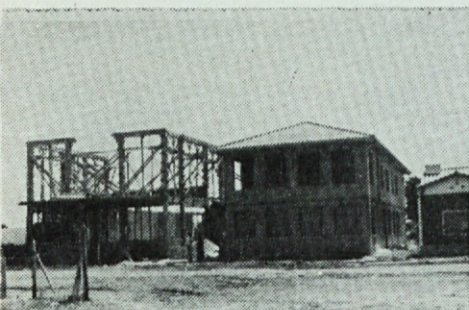
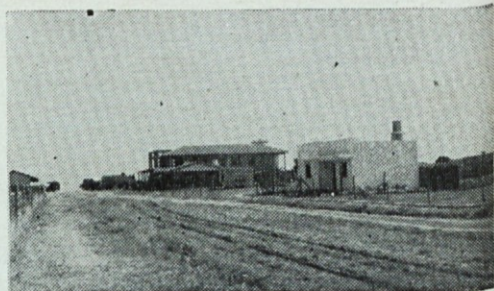
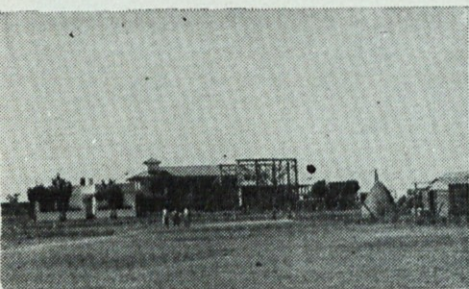

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

MAJ 1958 - XXXII. 5

Nekaj pogledov na gradnjo Baragovega misijonišča in cerkve Marije Kraljice v Slovenski vasi v Lanusu v Argentini. Takorekoč iz nč so začeli slovenski lazaristi to razmeroma veliko gradnjo, a zaupajo božji Prev'dnosti in misijonskim dobrotnikom po svetu, da bodo mogli začeto tudi dokončati...

Na poti do misijonskega poklica

Piše Karel Wolbang C.M., Philadelphia, U.S.A.

II. Naša skupna katoliška odgovornost

Lepota božjega načrta.

Vsak človek na svetu je ustvarjen po božji podobi. Kot razumno bitje more Boga vedno bolj spoznavati. S svobodno voljo pa ga iz dneva v dan bolj ljubiti ter mu vedno zvesteje služiti, dokler ga v blaženem gledanju ne bo po smrti vekomaj užival.

V kratki dobi svojega življenja mora vsakdo izpolniti svoje življenjsko poslanstvo. Izvršiti mora zvesto to, kar Bog od njega osebno pričakuje. Nekaj, za kar ga je na zemljo postavil in ob gotovem času ustvaril. Napraviti mora nekaj posebnega za Boga. Tisto namreč, kar bi ostalo večno neizvršeno, ako on te naloge ne bi dosledno izpolnil. Nihče na celem svetu je ne more opraviti namesto njega. Je povsem svojska in osebna, ker zadeva njegov lastni poklic.

Poklic pomeni božje povabilo, da za Boga nekaj osebnega napravimo. Nešteto je poklicev, ki po božji zamisli po svoje sodelujejo pri izpeljavi božjih načrtov v vesoljstvu. Vendar je Bog slehernega posameznika ustvaril za gotov poklic, v katerem se bo sam najlažje zveličal. Napravil pa je tudi največ dobrega za človeštvo in celoten božji načrt v stvarstvu, ako se ga oklene.

“Vsak imej svoj dar od Boga” (1 Kor. 7, 7).

Vse stvarstvo cznanja božjo slavo in sleherni človek v njem jo je dolžan po svojih najboljših močeh razširjati in množiti skozi vse svoje življenje.

“Kje bom mogel Bogu najboljše služiti? V katerem poklicu bom lahko slavo božjo najuspešnejše razširjal?” Taka in slična praktična vprašanja se vedno znova porajajo v glavah doraščajočih fantov in deklet pred končno odločitvijo za življenjsko poklicno delo.

Idealizem mladostnika odločitev močno polajšuje. Dasiravno ima “vsak svoj dar od Boga”, vendar ni vedno lahko odločiti se pravilno. V nedavni anketi glede izbire bodočega poklica med gotovim delom srednješolske mladine v Združenih državah, je na primer največji odstotek fantov izjavil navdušenje za zdravništvo. Takoj za njim je bil duhovniški poklic in med protestantskimi dijaki ministra. Kot razlog so navajali, da je v teh poklicih življenje najbolj nesebično žrtvovano za dobro bližnjega in za izboljšanje stanja med človeštvom.

Med dijakinjami pa je prevladovalo navdušenje za pisarniško tajnico, bolničarko in učiteljico. Redovništvo je tem sledilo.

Bog pričakuje sodelovanja od vseh.

Ob vatikanskem cerkvenem zboru je papež Pij IX. pozval vse katoličane sveta proseč, "naj posvetijo svojo gorečnost in napore izrinjenju zmot iz Cerkve ter jo pripravijo za luč neomadeževane vere."

Dalekovidni papež KA Pij XI. je v pismu pariškemu kardinalu pred leti zapisal: "Zahvalimo Boga, da nam daje živeti sredi sedanjih problemov. Nikomur ni več dovoljeno biti povprečen. Vsakdo ima dolžnost misliti na to, da mora izpolniti svoje poslanstvo. Izvršiti mora v mejah svoje dejavnosti vse mogoče, da svet pripelje nazaj h Kristusu. Samo z doslednim katolicizmom se bo mogoče dinamično zoperstaviti radikalizmu leve in osvojiti svet za Kristusa."

Detroitški nadškof kardinal Edward Mooney, ki je bil sam pred leti papeški delegat v Indiji in na Japonskem, svari: "Smo v nevarnosti, da premalo mislimo na vesoljno Cerkev in njene potrebe v misijonskih deželah. Bog daj, da bi nikdar ne podlegli tej skušnjavi. Ko klečimo pred tabernakljem ali darujemo sveto mašo, ne moremo prezreti dejstva, da smo služabniki Odrešenika vseh ljudi. V onih trenutkih uvidimo, da je poslednja želja Kristusova, da ga častimo, da bi bil poznan, ljubljen in da bi mu služilo sleherno živo bitje. Da bi s pomočjo njegove milosti in našega voljnega sodelovanja njegovo kraljestvo, sveta Cerkev, doseglo zadnje konce zemeljske oble. Kako moremo staviti svoji dejavnosti meje, če premislimo, da smo služabniki Njega, čigar ljubezen je brezmejna in njegov nauk naše edino zanesljivo vodilo? Kako moremo misliti, da Učenikove besede "Jaz sem pot" kažejo samo na kratke, ozke steze omejenega delovanja in ne tudi na široke ulice svetovne apostolske akcije?" (Jean Daniélou, The Salvation of the Nations — Odrešenje narodov, str. 23).

Vsak je tudi po svoje nenadomestljiv.

Kritičnost naših časov je jasna, kot še nikdar prej v zgodovini celotne Cerkve. Pa tudi menda v človeškem rodu na sploh. Bog kliče fante in dekleta, zrele moške in žene, da bi vsak po svoje pričevali za Kristusa v novo porajajočem se svetu, ki ves vre. Čim preje bomo doumeli, da je Kristusova zapoved, osvojiti zanj ves svet, tudi naša osebna dolžnost, ki izvira iz narave našega katolicizma samega, tem preje bomo polnovredno sodelovali z milostmi, ki nam jih Bog vsak dan v ta namen pošilja.

Bog rešuje človeštvo po posameznikih, dušo za dušo. Zato je nujno potrebno, da duše prihajajo v stik z misijonarji in misijonarkami, redovniki in laičniki. Odgovornost nas vseh je velika. S počasnostjo, komodnostjo, lenobnostjo in molkom lahko preprečimo razširjanje božje besede ponekod za stoletja. Samo Bog tudi ve, kaj vse bi lahko zmogli z vsobno dobro voljo. Zato vabi in kliče vsakega, ki božji klic spozna in mu je pripravljen slediti. Kot žive priče dejavnega katolicizma moramo ponesti

Kristusa v svet, med one, ki ga še ne poznajo. "Kako pa naj verujejo v tistega, o komer niso slišali? In kako naj slišijo brez oznanjevalca?" (Rim. 10, 14.).

"Dvajset duhovnikov več..."

Sedanji sveti oče Pij XII. je v lanski misijonski okrožnici "Fidei donum — Dar svete vere" o potrebi mnogo večje misijonske ekspanzivnosti v Afriki med drugim zapisal: "Afrikanci, ki doživljajo v nekaj desetletjih razvoj, dosežen v zapadnem svetu v teku več stoletij, so lažje zapeljani po znanstvenem in tehničnem napredku, kot tudi po materialističnih vplivih, katerim so podvrženi... Dvajset duhovnikov več bi omogočilo v kaki posebni pokrajini zasaditi danes križ tam, kjer bo mogoče jutri isto ozemlje, obdelovano po delavcih, ki ne bodo Gospodovi, postalo nedostopno za pravo vero."

V Ruanda-Urundi, kjer je število katoličanov v primeri s celotnim prebivalstvom v Afriki najvišje, pride na posameznega duhovnika okrog 3150 vernikov. Potrebe po več domačih duhovnikih so naravnost kričeše posebnim ozirom na katehume, ki želijo postati čimpreje katoličani. Iz tega ozemlja je tudi nadebudni afriški bogoslovec Abbé Modeste Gaisigwa, ki ga od lani podpira preko SMZ ugledna katoliška slovenska družina iz Združenih držav.

(Sledi.)

Madraški nadškof med najmlajšimi kandidati salezijanske družbe v Titlapatturju.

RIM, ATENE, NAIROBI IN NAZAJ

Piše Maksimilijan Jezernik, Rim

XV. OB ZIBELKI KRSCANSKE KULTURE

Motorjeva pesem se neprestano ponavlja že več ur. Jutranja zarja je obsijala Sredozemsko morje in pod nami se vrsti otok za otokom. V Egejskem morju smo in približno čez eno uro bomo dospeli na atensko letališče.

NA SLEDI GRŠKIH VELIKANOV

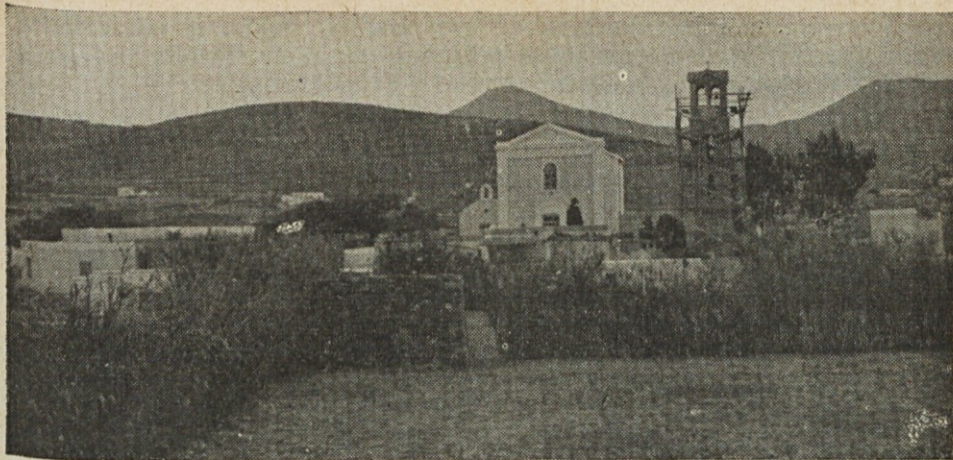
Prizor je nepopisno lep. Na vse strani neizmerno morje, v katerem plavajo mali otoki. Valovi se razbijajo ob obali in godajo leto za letom trdo skalo. Hribčki in doline, skale in položna obala, vse odkriva svojo lepoto. Majhne stezice, ki vežejo vasi, se spuščajo z vrhov v dolinice, ali krožijo ob obali, kakor rosna pajčevina ob jutranji zori.

Zob časa ni uničil sinje lepote.

Prav med temi otoki so plule ladje starih Grkov in na prijetni obali so se poigravale grške boginje ter prežale nad usodo izmučenih Atencev. Z lahkiimi valovi so se igrale nimfe, Demosten se je spopadal z besnečim morjem in dosegel višek govorniške sile. Če bi imel crčovsko oko in me ne bi ločila oddaljenost časa, bi mogel slediti, korak za korakom, uro za uro, kako se vrača obupani Odisej k žalostni ženi, dokler ga zla usoda ne pripelje v Korint. Ob šestih smo na letališču in čez pol ure nas odloži avto v sredini mesta. Prva skrb je, kako čimprej do katoliške stolnice. Razne označbe so preveč jasne, da bi jih mogel doumeti. Najprej na levo, nato na desno, dva koraka nazaj, tri naprej in sem se znašel na izhodni točki. Nek gospod se me je usmilil in v petih minutah popeljal k cerkvi sv. Dionizija.

Stolnica je posvečena znanemu grškemu škofu, a slog se je popolnoma izneveril stari klasični obliki; napol baročen slog je prekvašen z raznimi prilepkami. Notranjost ni velika, čeprav še prevelika za maloštevilno skupino katoličanov, ki so razpršeni po velikem mestu. Pri maši je le par starih gospa in dva ali trije moški.

Pri vhodu v zakristijo naletim na duhovnika, ki je pred nekaj meseci zapustil večno mesto. Kar osupnil je in malo je manjkalo, da mu ni padel kelih iz rok. Ubogi siromak se ni nadejal obiska in prav posebno ne ravno v trenutku, ko je bil namenjen maševati.

Farna cerkev v Finiki

Prva maša na atenskih tleh. Staroveška trdnjava človeške znanosti, ki se je počasi vdala Kristusovemu oznanilu, pozneje zablodila v krivoverstvo, prenesla trde udarce mohamedanstva in po osvoboditvi tega jarma še danes vztraja v svoji zmoti. Katoliško življenje je ohromelo. Razen najmlajših duhovnikov, ki so dovršili svoje študije šele pred nekaj meseci, so že vsi odrasli ter izmučeni Gospodovi delavci. Od prevelikega dela so pospešili tek življenjskih dni in se prehitro srečali s starostjo. Nepričakovani pojav prija'elja, obisk z druge strani sveta, je zanje pravi božji blagoslov. Kar vidno oživijo, se razgibljejo in pridejo do novih moči.

Pri zajtrku se spoprijaznim s starimi gospodi, župnikom in z dvema novomašnikoma, katera služita vojaški rok in kot "gosta" pomagata pri delu. Priznati moram, da sta zelo dobrodošča, poleg vsega še zaradi osebne pripravljenosti in pridno primate za delo ter tako nekako zamašita silno vrzel delovnih moči.

Atene! V katoliški stolnici! In vendar ni nobenega sledu o bogastvu. Vse povsod revščina in skromnost! Kje so časi, ko so grške cerkve zbirale denar in ga pošiljale jeruzalemski skupini v ponoč!

Pristopi odposlanca Marijine legije. Med mašo je zapazila nov obraz, spoznala duhovnika, s katerim se je že seznanila na Propagandi. Legionarji se kaj hitro spoznajo in pokratijo. Kar zažarela je od veselja, ko je poslušala o mojem potovanju, o obisku na Edelinem grobu. — Odposlanca je Avstrijka in je bila nekoč voditeljica dunajskega senata Legije. Pred nekaj leti je izgubila moža in z njim zadnjo vez na domači kraj. Zapustila je vse, se predala na razpoigo Legiji, in danes brska po kamniti zemlji Grčije in Turčije, upa in moli, da bi med kamni staknila in zalila, pomladila in združila posamezne zapuščene bilke katoliške skupnosti.

V spremstvu obeh duhovnikov "vojakov" se poklonim katoliškemu nadškofu. Na mladem obrazu se poigrava znani nasmeh in pošali se, da Rimljani ne zaslužijo častne straže.

"Kaj takega nisem pričakoval" odgovorim, "zato sta mi vojaka prava uganka. Častna straža ne, nadzorovalna tudi ne, ker kar trepečeta pred mano. Naj bo kar koli, morda ne bo preveč pripomba, da se ne spleča omadeževati rok s krvjo pohlevnega Rimljana". Prijazen smeh je napolnil malo sobico in zmotil nekaj oseb, ki so se pogovarjale pod nadškofovom oknom. A to le za trenutek. Hitro smo se pomirili in naš pogovor je postal vedno bolj resen.

Moj program je bil kaj hitro končan. Ladja za Siros odpotuje ob dveh popoldne in se vrne 29. septembra okrog 4 zjutraj. Za obisk Aten mi preostane današnji dan in po vrnitvi samo štiri ure. Na delo! Pred vrati čaka avto in stražnika sta na mojo razpolago. Današnji dan je posvečen ostankom grške kulture; po vrnitvi z otokov bom pa mislil na katoliške znamenitosti.

NA RAZVALINAH

Prav blizu središča je veliki stadion, ki so ga zgradili preteklo stoletje. Dolge, široke vrste belega kamna se vrstijo druga za drugo. Okrogle stopnice, tribuna na častnem mestu in dva večja sedeža pri vznožju za kralja in kraljico. Zelena ledina v sredi blaži oko, ki ga dražijo odsevi močnih sončnih žarkov. Pred vhodom je kip starega generala — če se ne motim — kot bi stal na straži in čuval moderne zaklade. Čemu?

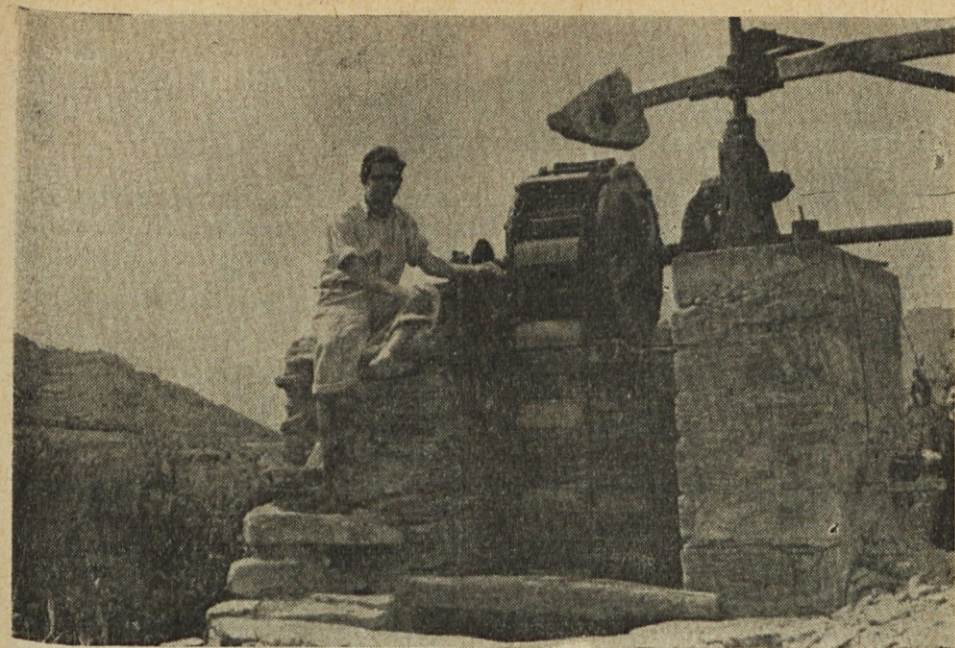
Maloštevilni ostanki Zeusovega templja štrlijo proti nebu. Od lepe gredice, ki jo je razdejala divjakova kosa, je ostalo le prav malo bilk.

Atene! Izvir in zbirka klasične umetnosti. Velik del novih zgradb obnavlja ali spopolnjuje stari grški slog. Kakor da bi zadnji prebivalci še čutili veliko poslanstvo in nimajo moči, da bi se odtrgali od dediščine.

Velika razstavna palača ter univerzitetna knjižnica omilita staro obliko z novejšimi evropskimi težnjami. Parlament in kraljeva palača se oddaljita še malo bolj in se približata sproščeni in poljubni sodobni umetnosti.

Ulice so polne. Ljudje veliko bolj živahni kot v Srednji Afriki. Zla usoda hoče, da je tudi tukaj prepovedano slikati parlament in kraljevo palačo. A kdo bo ugnal turista, ki se je preril v palačo ugandskega kralja. Predpis zanj ne velja. Prosi šoferja, naj se vrne, vozi počasi. Še predno je opazil, kaj sem prav za prav hotel, in celo stražnika nista uganila mojih namenov, sem obogatil svojo zakladnico z novo sliko.

Akropola je posebljenost grške veličine. Umotvor starih grških časov. Z viška vlada nad Atenami. Kot kraljica vedno bedi nad ostanki grških bogov in pazi, da kdo ne bi oskrnil Sokratove zapuščine. Od

Značilni vodnjak

katere koli strani se bližate mestu, od koder koli se obračate proti goram in iščete usmerjalne točke, vas pozdravi — Akropola. Zdaj od daleč kot majhna skrivnost, zdaj čisto od blizu z mogočnimi stebri, ki kljubujejo času, zdaj se vam lahko nasmehne skozi kakšno ozko ulico in vas vabi s svojo lepoto.

Tokrat je zmagala. Pot se vije naokrog hriba, teče tik pod zidovjem, da jo za hip izgubimo izpred oči, in se ponovno pojavi v drugi obliki, dokler se končno ne razodene, v vsej svoji lepoti, skupno s starim teatrom.

Grški teater! Stoletni viharji so se zaganjali v ostanke grške zapuščine in jih niso uničili. Le tu in tam ga je oglodal stoletni zob in ga je bilo treba popraviti ali pa celo nadomestiti kakšen kamen. Kljub tisočletni starosti je še vedno mlad. Ravnokar pripravljajo neko prirediteljev. Nisem vprašal, kaj je in kdo pripravlja. Le počasi sem stopal po stopnicah in prosil, naj ljudje 20. stoletja ne oskrunijo tisočletnih svetinj!

Akropola je pred nami. Vse polno tujcev mrgoli med zidovi. Njihova radovednost liže stare kamne. Po stopnicah templja se bliža skupina Nemcev; vodnik razlaga kamen za kamnom. Dva angleška študenta bereta vodiča in sta vidno vzhičena. Nekaj grških zgovornih spremljevalcev moti izredno zbranost in piha na dušo skupini ameriških obisko-

valcev. Z aparatom na rami in gumijem v ustih družijo razdaljo več tisočletij.

Na višku smo! Na eni strani je docela ohranjen tempelj, ki sem ga ovekovečil z našo sliko; na višku tempelj, ki so ga v borbi s Turki bombardirali in mu delno uničili streho.

Zrem in gledam.

Ne najdem besede, ki bi mogla izraziti vse to, kar predstavljajo revni in bogati, uničeni in živi kamni. Ni je besedice, ki bi mogla izraziti nočanje občutje. Pred mano stoji atenski senat, Homer, Sokrat, Aristotel, Demosten...

Stojim in molčim.

Velika in ponosna Akropola je padla. Bila je živa in je umrla. "Neznani bog" jo je razdejal in jo pckopal. Pod vznožjem se vzpenja aeropag, ki ji ne sega niti do pasu. Aeropag je postal njen tekmeč in jo premagal. Marmornata plošča spominja na govor svetega Pavla. Za grško modrost je bil preprcst. In vendar! In vendar so bile njegove besede kot zastrupljena puščica, ki je ranila srce atenske veličine, ki je v živo zadela njihov Olimp.

Povzpnem se na kamen in gledam. Nad sabo razvaline Akropole, pred mano ostanki starih templjev, moderne hišice, morda celo katoliške cerkve. Gore v ozadju zaokrožujejo atensko kotlino.

Sonce je že prekoračilo najvišjo točko. Počasi se oddaljuje avto in za nami, nad nami ostaneta Akropola in Aeropag. Zadnji hitro zgine in se popolnoma skrije za razvalinami starih templjev.

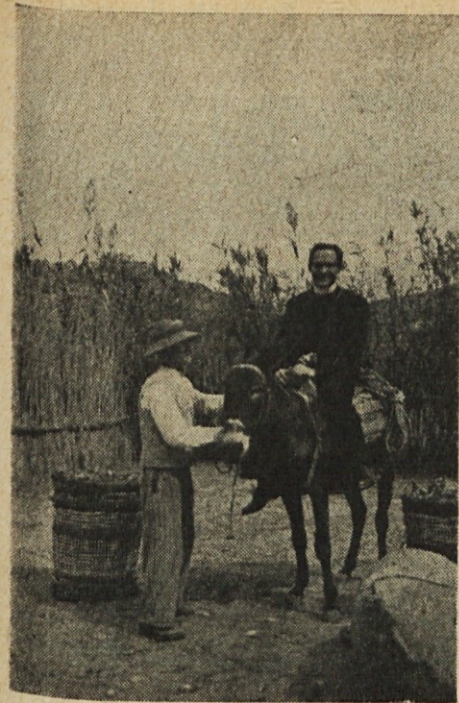
Avto drsi po novi cesti h Korintu, odkoder odpelje ladja na Siros.

ZA RAZKROPLJENIMI OVCAMI

Siros je otok v Sredozemskem morju in ladja prevozi dolžino približno v petih urah. Otok je znan po dejstvu, da so prebivalci po večini katoličani. V glavnem mestu je škofovski sedež.

Katoliško gnezdo ni glavni razlog, ki me je spravil na dolgo pot in me prikrajšal za mnoge ume'nine. Želja po sprehodu po Sredozemskem morju tudi ne. Ne. Razlog je drugje. Je manjše kot otok, ker se skriva v moji duši, je močnejše kot da'java, ker ne pozna mej. V vasi Finiki župnikuje bivši šolski prijatelj. Vojna burja je preizkusila najino prijateljstvo in ga dosledno utrd'la, da ne pozna meje.

Vožnja ne bo dolga, zato nič ne de, če ni ravno najbolj udobna. Zberemo si mesta na krovu in uživamo prijetno septembarsko sonce. V začetku je prijetno in vse v redu. Počasi postanejo mornarji vedno bolj glasni, dokler se njihovo postopanje ne spremeni v pravo gonjo, kako pregnati potnike enega za drugim v salon. Surovo postopanje mi je uganka. Če je prostec res prepovedan, zakaj nam niso povedali v začetku in preprečili, da bi se bili polastili udobnih naslanjačev. Po toči zvoniti je prepozno. Toda vsako prepiranje je odveč. Njihovo ravnanje presega vse meje. Ne poznajo nobenega ozira do oseb, ne gledajo na

"Uboga žival", je zapisal pisec potopisa pod sliko, ki ga kaže jahajočega na oslu.
Slika desno: Sošolca pred cerkvijo v gradnji.

starost ali spol. Po dolgem razmišljanju sem se spomnil, da prihajam iz tako imenovane divje Afrike v kulturno Evropo!

Zaključek razodenem nekemu uradniku in vprašam, če se spomnijo pri takem ravnanju tudi na vtise tujcev. Gospod je izginil in čez nekaj minut prihitel v spremstvu nekega višjega uradnika. Prosita me, naj izvolim v prvi razred. Ponudba je nepričakovana, a odgovor vedno isti. Zahvalim se za prijazno povabilo in skušam utemejitii svojo odklonitev s pretvezo, da sem prvič na Sredozemskem morju in bi se ga rad naužil.

Hrušč se je maio unesel in prvi naval jeznoritih mornarjev je mimo. V družbi pravoslavnega zdravnika mi ni bilo dolgčas. Iz zanimivega pogovora naju je zmočila sirena in naznanila, da je prišel čas ločitve. Pred nami se blišči tisoč in tisoč luči, ki se zrcalijo na morskikh valovih. Prijatelj je mož beseda. V nekaj minutah je vse urejeno. Povratni listek za Atene je zagotovljen; pozdravim starše našega gojenca in tečeva k autobusu, da naju popelje v njegovo farno cerkev Finiko. Sreča nama je mila. Sošolcev tovariš naju povabi v svoj avto in nama prihrani nekaj čakanja. Je popolna tema. Ne zavedam se, kje neki se vozimo, saj ne vidim niti pet metrov pred sabo. Dejstvo pa je, da je brez števila ovinkov in cesta ni ravno odlična.

Finika. Majhna cerkvica je lepa in snažna. Župnišče skromno, da za silo preživlja ubogega župnika. Ne bo velike razlike s hišo arškega župnika. Kako privlačna je taka skromnost!

Jošo mi je raztolmačil, da nima gospodinje, zato ne bo vse ravno v najlepšem redu. Meni odstopi svojo posteljo, sam pa se bo stisnil za eno noč k steni. Zjutraj bo prišla njegova mama in nama pripravila zajtrk, na večerjo pa morava misliti sama. Na vprašanje se samo zahvalim, češ da sem za danes že opravil. A gospod župnik se ne vda. Ne miruje dokler se ne zediniva za čašo kave.

Prižge ogenj, privleče na dan nek lonec in v nekaj minutah, medtem ko si jaz ogledam cerkev, pripravi kavo.

“Čaša kave!” Po ovinkih sem zvedel, da je običajna večerja našega župnika.

“Lahko noč, Jošo!”

“Lahko noč,” odgovori prijatelj, “boš videl, kako lepo se spi v Platonovi domovini”.

Glas cerkvenega zvana trka na okno.

“Župnik je že na delu,” si mislim in ugotovim, da ni druge rešitve, kot da se vdam v usodo in vstanem.

Pri maši je prav malo ljudi, a so toliko pobožni, da ostanejo še pri moji maši. Morda so vedeli za moj prihod in jih je najbrž pridržala tudi radovednost. Sicer pa nisem poklican, da bi sodil o osebnih verskih zadevah.

Prijateljeva mama je prišla eno uro hoda, da je pripravila zajtrk. Uboga ženica se je nemudoma vrnila, ker je doma morala pripraviti še kosilo, na katerega so povabljeni bližnji duhovniki.

Celo dopoldne je moje. Jošo mora po opravkih, ker ima neke sitnosti z gradnjo zvonika in mora še k predsednici Marijine Legije ter prestaviti sestanek in še in še.

Jaz vzamem brevir in se prepustim svoji radovednosti. Okolica in župnišče sta čisto preprosta. Pogled na cerkev me šele potrdi, da vlada v kraju revščina. Zvonik je oddaljen od zgradbe in ga popravljajo, sicer bi bila nevarnost, da bi popolnoma izginil. Hiše so pritlične, majhne, brez naših visokih streh; na terase nanosijo zemljo in je baje odlično nepremočljivo sredstvo. Po cesti hitijo otroci, ki so pa že prepozni za šolo. Res, od bližnjega poslopja prihaja od časa do časa moški glas. Učitelj razlaga, tolmači, in če je potrebno, tudi grozi.

Revščina sedi na vsakem oglu. Suša tlači ubogo naravo in ljudstvo je zbegano. Le globoki vodnjaki se še niso posušili in treba je štediti z vsakim litrom vode. Dolga veriga, na kateri so obešene čudne posode, se neprestano vrti, zajema v globini vodo, jo prinese na površje in zliva v jarek, ki jo ponese na vse grede. Noč in dan vedno ista pesem in ubogi osel ne pozna drugega dela kot namakanje zemlje. Baje ni pošteno deževalo že nad deset mesecev. In v tej vročini!

Revščina je torej gospodarica v kraju in ljudje se bratijo z lakoto. Zato je toliko lepša lastnost, ki je očitvidno v njihovem značaju — snaga-

Župnikova rojstna hiša.

V enournem pogovoru s škofom, ki se je pripeljal na motorju v župnišče, sem šele globlje spoznal silne težave katoliških manjšin. Ko je grška celina odpovedala in se predala pravoslavju, so otoki vztrajali stoletja in stoletja. Borili so se proti nesreči, a usoda jim je sovražna. Zemlja je revna, ljudje bežijo pred lakoto in si iščejo boljšega življenja v mestu. Vsak katoličan, ki odide, je kakor kapljica, ki jo vzameš z žličko iz kozarca, in izgine v pravoslavnem morju. Kapljica za kapljico in kozarec se vidno prazni.

Za kosilo naju pričakujejo Jošovi starši. Mala, snažna hiša, ki so jo pobelili pred nedavnim, je njihov ponos. Vsa družina sedi okrog mize. Oče opisuje svoje potovanje po Ameriki, mama je bila vedno navezana na otok, otroci delajo in garajo v upanju, da se bodo časi spremenili.

Problemi, ki jih stavi življenje, so vedno isti. Spreminjajo se le osebe, ki si pogosto delajo utvare, da njihova pot nima nič skupnega z drugimi, temveč je nekaj edinstvenega.

Čas je minul in od daleč sem zaslišal odmev autobusovega trobila. Družina stoji pred vrati in nam maha v slovo. Na pol končana cerkev, ki jo gradijo malo nad hišo, je zadnji spomin na Finiko.

Mrak je počasi padal na пристanišče, ko smo dospeli na vrh mesta h katoliški stolnici. Na eni strani morska gladina, na drugi skoro samo

kamenje. Vsaka ped zemlje je zavarovana s kamenjem in povezana s kamnitimi stezicami. Samo osel se more priplaziti do nje in pomagati človeku pri delu.

Trdo življenje na polju in nič kaj boljšega v pristanišču. Preveliko ljudi za izčrpana tla! Nič čudnega, če iščejo boljših krajev, kjer je poleg trpljenja in garanja, še čas za veselje in počitek.

S takšnimi občutki in vtisi smo si segli v roke. Vsem je bilo milo pri srcu.

Osamljeni vojaki so ostali na straži.

Jaz pa sem se oddaljeval in odhajal nazaj v — "očetov dom".

(Konec sledi.)

MISIJONSKA MAJNIŠKA PESEM

*Veseli ptički so zapeli v logu,
zagostoleli ljubko v slavo Bogu.
Zasinil je pomladni sončni žar,
spet šmarnice krasišo Tvoj oltar.
premila majniška Kraljica!*

*Ozri se, Mati, v ljudstvo svoje zbrano,
v poljano živo, s cvetjem posejano;
nad njo se vzpenja višnišnje nebo,
iz nje molitve, vzdihni k Tebi vro:
Uslši mile prošnje, Mati!*

*Če pa obličje je veseloresno,
če v maju mu je v srcu letos tesno,
če mlade mu oči sicer žare,
v njih se solzni biseri blišče -
oprosti pevcu, mila Mati...*

*Čuj: vsepovsodi spomladinsko petje!
Glej: vsepovsodi spomladansko cvetje!
Narava vsa dehti, slavi Boga,
poganski človek pa ga ne pozna...
o pošlji Luč mu, Morska zvezdá!*

*Mladina naš rože trga vneta
in Tebi, Mati, kite vencev spleta,
Pogančkom cvetke prav tako cveto,
a kaj bi z njimi, ubožci, ne vedo.
O daj, da kmalu Te spoznajo!*

*V obilo srcih še pomlad ni vzknila;
še dalje zimska noč jih bode kr'la.
Da vzile v srcih vseh pomladni dan,
da vzljubi Te kristjan in vsak zemljan,
izprosi, milostna Kraljica!*

A. Martinčič

Dve sliki iz misijonskega življenja: G. Andrej Majcen med indckinskimi novokrščenci svojega misijona. — Spodaj: Mladi bogoslovci, zaznemovan s križcem, je eden izmed mnogih, ki jih slovenski dobrotniki vzdržujejo.

Demšar S.J., Kalkuta, Indija

“Oče, kdaj božjo pot v Bandel dekleta naše ne...“

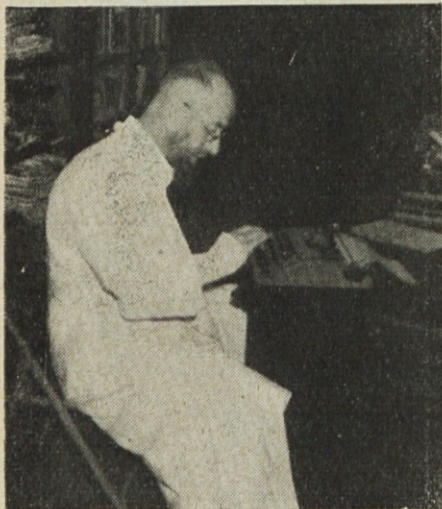
Kar pogrelo me je, res, že dve leti se odpravljamo, pa zmeraj kaj vmes pride.

“Nič bojzani” sem jim zagotavljaj, “bom držal obljubo: še ta teden bomo šli.”

Lahko obljubiti, mnogo težje obljubo izpolniti! Bandel, bengalska Marijina božja pot, je daleč 45 km. Lepa cesta vodi tja. S Kalkuto je povezana tudi po železnici; a vlaki vozijo kaj nerodno: zgodaj zjutraj, ali pa pozno opoldne... če pa že gremo, moramo imeti tam mašo in vrnili bi se šele popoldne.

Domislili smo se avtobusa. Nekateri zavodi imajo svoje lastne šolske

O. Lojze Demšar S.J. piše za
“Katoliške misijone”...

ali na apadle

avtomobile. Nič nisem pomišljal; kar v bližnji konvent sem šel.

“Vozilo je v popravilu...” so mi odgovorili. Spet drugi avtobus je premajhen za našo družbo. Saj bo kar 25 deklet iz naše nedeljske šole. Tedaj še zadnji poskus: v konvent “Hčerá Sv. Križa”. Prijazna prednica me je pozdravila kar pri vratih. Sem si mislil, da že spet ne bo nič, ker je bil nasmeh nekam sladak. Pa sem se, hvala Bogu, urezal!

Začel sem precej previdno:

“Častita mati,... saj veste... dekleta naše nedeljske šole... pa bi rade šle na božjo pot v Bandel... pa...”

“Oh, dragi pater”, me je prekinila, “če greste tja, pa molite še za nas. V velikih težavah smo: novih sester iz Evrope ne moremo dobiti, ker jim ne dovolijo sem; za domače pa nujno potrebujemo novih učnih moči... pa tudi nov zavod bi nam bil potreben. A kje naj dobimo sredstva?”

“Se razume, častita, vsi bomo molili v vaše namene; sam se vas bom še posebej spomnil pri maši, pri Marijinem oltarju, v soboto, ko bomo šli tja, če seveda...”

“Kaj pa vas teži, pater? Kar na dan z besedo!”

“Pravim, namenjeni smo tja, pa ne vem, kako bi potovali... Z vlakom je nerodno, zaradi časa; za avtobus pa se vas skoraj ne drznem prositi, ker vem, da ga vsak dan potrebujete, zdaj ko je šola...”

“Nič skrbi! Saj ste namenjeni v soboto, kajne? Glejte, ob sobotah

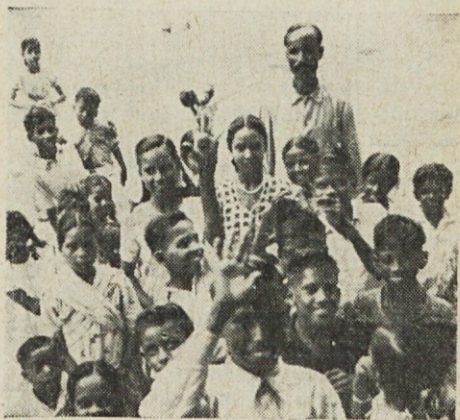
imamo prosto: avtobus za vaše romarice vam je na razpolago!"

Bog jo blagoslovi, dobro redovnico! Brž sem obvestil dekleta. Na naglico sem pisal salezijanskemu priorju v Bandel, da bomo v soboto poromali tja, pa da bi rad maševal pri Marijinem oltarju.

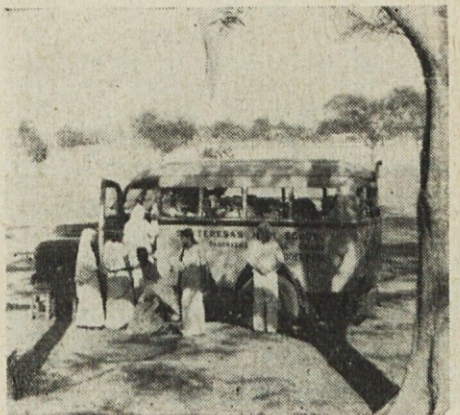
Sobotno jutro ob sedmih je bil avtobus pred vrati našega zavoda. Dekleta so se zbrale že prej: a bilo jih je okrog 40 — v avtomobilu pa prostora za 25! Seveda, brez sorodnikov ni šlo: ta je pripeljala še sestrico, ona spet teto in tako naprej, pa še učiteljice naše nedeljske šole, pa prijateljice, pa dva vzorna učitelja, eden Tamilec, drugi Nepalčan... Nisem jih smel odbiti. Nazadnje smo se le vsi stlačili v vozilo. Sam sem sedel zraven voznika in naštel, da nas je vseh enainštirideset... Mislil sem: nisi bo že Marija obvarovala nesi: res nas je čudežno varovala!

V majskem jutru smo brzeli skozi prazne velemestne ulice. Tod in tam smo srečavali kmetiča, ki je vodil svojo kravico v mesto, da jo pomolze pred vrati mestne gospodinje: tako bo prepričana, da bo res dobila "nekrščeno" mleko; tam pri nekem vodnjaku pere mož svojo rikšo (dvokolesni voz), da se bo svetila ko nova... gospodinje hite na trg... iz majdana (vrt sredi mesta) se vračajo družine, ki so šle na jutranji sprehod... mimo nas švigajo majhni avtomobili, ki vozijo s postaje zgodnje potnike... Sicer pa so ceste precej zapuščene: a da jih vidite dve uri pozneje! Dirindaj in gneča...

Kot pravi romarji smo začeli moliti, saj gremo na obisk k nebeški Materi. Molimo rožni venec v bengalščini: romarji odgovarjajo vsak v svojem jeziku — ta po tamilško, drugi v telugu, tretji spet angleško, četrti nepalsko... jaz pa — po slovensko! Potem pojejo Marijino pesem — v bengalščini:

Romarice v Bandel se nakladajo na avtobus, a jih je preveč...

Čadernagorska cerkev p. Poderžaja.

“Tumi dže amari ma — Ti si naša mati...”

Ljudje začudeno pogledujejo na prarih, ko drči mimo pojoči avtobus. Vozimo se mimo nizkih koč in bajtic, pa tudi mimo razkošne bogataševe palače. Otroci se igrajo sredi ceste: dečki nabijajo nogomet, drugi “frnikljajo”, kot pri nas doma... nekateri s torbo čez hrbet marširajo v šolo... Velemesta kar noče biti konec. Slednjič smo le na deželi. Cesta se vije zdaj ob Gangesu, ki ga tukaj nazivljejo Hugli. Prav ob robu reke vodi pot: gledamo ladje, visoko naložene s slamo... med njimi švigajo drobni čolniči z obale na obalo. Ob cesti so velikanske tvornice konoplje, ob njih delavska stanovanja. Vse je

Bandel...

že v delu, samo naš avtobus drevi k Mariji na božjo pot! Nekje naletimo na sprevod: nosijo mrliča, da ga bodo sežgali na obali, njegov pepel pa vrgli v vodo... Brzimo mimo Čadernagorja, kjer župnikuje Ljubljčan, p. Stanko Poderžaj... Slednjič smo na cilju: pred nami je vitki zvonik s prostorno cerkvijo; velik samostan ob njej. To je Bandel, slovite Brezje v Bengaliji.

* * *

Samo nekaj bežnih vrstic o zgodovini te božje poti.

Nekaj let po tistem, ko so Portugalci odkrili krajšo pot v Indijo, so njihove trgovske ladje že plule po širnem Indijskem oceanu, krog in krog Indije, pa tudi po veletokih v notranjost dežele same. Portugalci so takrat imeli veliko in mogočno mornarico pa dobro izvežbano in opremljeno vojsko. Domači indijski kralji in knezi, ki so bili v stalnih vojskah med seboj, so jih več kot radi klicali v pomoč. Za uslugo so jim potem odstopali razne ugodnosti. Predvsem so ti Portugalci tako zadobili celo vrsto naselbin. Njihove ladje so zajadrале tudi v bližino Kalkute, v času vojskovanja med kraljem Mahmudom in njegovim upraviteljem Šer šahom. Portugalci so pomagali Mahmudu, ki jim je v zahvalo odstopil velik kos zemljišča blizu Kalkute ob reki Hugli. Evropejci so na tem kraju pozidali majhno utrdbo, ki jo je branil visok in trden zid. V njej je bila tudi trgovska naselbina. Sezidali so tu majhno cerkev. Iz središča Indije so si dobili sem skupino duhovnikov iz reda sv. Avgušтина, ki so si postavili tu svoj samostan. Okrog l. 1599 je bil Bandel — tako so novo naselbino imenovali, — cvetoča portugalska trgovska postojanka. To pa je šlo kaj malo v račun domačim vladarjem. Bali so se, da bodo tujci počasi dobili vse v svoje roke.

1622. je izbruhnila domača vojna med princem Harunom in njegovim očetom Jahangirom. Princ je brž poslal odposlanca v Bandel in prosil za pomoč portugalsko mornarico. Portugalci pa so mu odgovorili, da ga v boju proti očetu ne bodo podpirali. Nekaj let po tistem je kralj Jahangir umrl. Novi kralj je bil zdaj princ Harun, z imenom Šah Jahan. Prvo njegovo vladarsko dejanje je bil napad na Bandel. Ponižati je hotel Portugalce, ki so mu pred leti odklonili vojaško pomoč. Več mesecev je oblegal njihovo utrjeno postojanko in jo slednjič po izdaji nekega portugalskega častnika tudi osvojil. Na dan sv. Janeza Krstnika, ko so bili ljudje v cerkvi, so Indijci vdrli v mesto: pobili so vse, kar so živega dobili, in kraj na vseh štirih koncih zažgali. Naseljence so odvedli pred zmagovitega kralja, ki jih je mrzlo obsodil vse na smrt. Od petih redovnikov, ki so bili takrat v Bandelu, so štirje padli pri obleganju. Preživel jih je samo stari sobrat Janez od sv. Križa. Kralj ga je nagovarjal, naj se odpove krščanski veri. A stari redovnik ga je tako odločno zavrnil, da je razsrjeni vladar odločil, naj vse ulete kristjane vržejo divjim zverem.

Na dan smrtne obsodbe so se zbrali tisoči poganov v velikem, prav za to priložnost zgrajenem amfiteatru. Kravavi prizor je hotel videti tudi šah Jahan s svojim dvorom in tisoči mohamedanskih vojakov. V sredo arene so na debele kole priklenili divjega slona, ki so ga že teden prej začeli stradati. Malo naprej so klečali obsojeni kristjani, kot prvi mučenci v amfiteatrih. Sredi med njimi pater Janez, ki jih je hrabil in blagoslavljal... Odvezali so slednjič divjega slona. Grozotno je zatrobil in se zagnal proti obsojenim. Tuleč je pridrvel do njih, a se je nenadoma ustavil in se globoko priklonil pred starim redovnikom: ovil ga je z rilcem in si ga posadil na hrbet. Potem ga je odnesel pred kraljevi prestol in ga

Marijin kip še iz stare, prvotne cerkve; bil je čudežno najden ob reki.

položil pred strmečega kralja. Gledalci so ponoreli od navdušenja. Eno-dušno so zahtevali, da kralj obsojene pomilosti. Jahan je tedaj vstal, se globoko priklonil pred duhovnikom in s tresočim glasom vprašal, kaj želi. Redovnik pa ga je prosil, naj dovoli vsem, da odidejo v miru in naj jim vrne spet Bandel, kjer bi živeli in Bogu služili v miru in svobodi. Kralj se takšni prošnji ni mogel upirati. S svojim kraljevskim dekretom je zapečatil njihovo svobodo in jih napotil nazaj v Bandel...

Še pred tistim nesrečnim napadom na Bandel pa so avguštinci imeli v svoji samostanski cerkvi čudovito lep

Marijina družba nedeljske šole.
Spodaj: Koslo bodo pripravile.

Marijin kip, ob katerem so se ljudje zbirali dan za dnem in molili. Ko so Indijci svetišče zažgali, je neki Portugalec na skrivaj vzel kip z oltarja in se s soho vred pogнал v reko Hugli, da bi svetinjo rešil... A je utonil in tudi kip so požrli valovi.

Ko so cerkev po kraljevski pomilo-
stitvi spet pozidali, je pater Janez

neznansko žaloval, ker v oltarju ni bilo več Marijine sohe. Pa se je namerilo neke noči, ko ravno ni mogel spati, da je zunaj zaslišal klice na pomoč. Zaslišal je besede: "Pozdravljena, pozdravljena Naša ljuba Gospa srečne poti, ki si nas vodila do zmage... Vstanite, vstanite..." Redovnik je odprl okno in videl, da se vsa reka pod njim koplje v čudežni, skrivnostni luči. In zdelo se mu je, da je nekdo odprl cerkvena vrata in vstopil... Potem je vse utihnilo. Starček je mislil, da se mu je vse le sanjalo. Zjutraj pa so ga ljudje zbudili s klici: "Marija je prišla nazaj!" Odprl je samostanska vrata in na pragu našel stari Marijin kip, ki je ob požigu izginil v valovih...

Zdaj stoji ta čudežni kip visoko na cerkvenem pročelju: Marija zre na reko proti Kalkuti. Leto za letom priroma tu sem na tisoče romarjev vseh ver — vsi hite k Mariji srečne poti, da ji potožijo svoje težave in jo prosijo pomoči...

* * *

Kar trdi smo bili, ko se je naš avtobus ustavil pred romarskim svetiščem. Uvrstili smo se v procesijo in skozi visoki portal stopili na dolgi hodnik, ki vodi v cerkev. Po obeh stenah vise starinske podobe, ki predstavljajo zgodbo iz zgodovine te božje poti... Visoke stopnice nas vodijo v svetišče samo. Oči vseh se zastrmé v veliki oltar, od koder nas pozdravlja naša nebeška Mati. Že nam doni iz grl pesem "Tumu dže amari ma — Ti si naša mati..." Pristopil sem in začel maševati. "Introibo ad altare Dei... k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost..."

Res, mladina kleči tu pred Marijo, petintrideset deklet iz Njene Družbe, ki so si jo izbrale za svojo mater in zavetnico: Ona naj jih varuje v velemestu nevarnosti greha, varno naj jih vodi mimo vseh brezštevilnih zank velemestnega življenja.

Romarice v Bandel pri obedu. Misijonar z brado v sredi je naš o. Lojze Demšar.

Spodaj: Celotna skupina romarjev pred Marijinm kipom na vrtu svetišča.

Najstarejša in najmlajša romarica.
Spodaj: družinica.

Zvonček je zapel. Visoko sem povzdignil sveto Hostijo proti Mariji z Jezusom v oltarju.

“Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi, Devica Marija!”

Počasi sem jim polagal sveto obhajilo na ustnice: “Telo Gospoda Jezusa Kristusa naj ohrani tvojo dušo za večno življenje...”

Vsako dekle sem resno motril: ta je iz dobre katoliške družine, ni prevelike nevarnosti zanjo; ta tu pa je v nevarnosti, mati jo hoče poročiti s protestantom; tretja tu je jetična, z obraza ji bereš, kako jo bolezen suši...; spet druga je še vsa srečna, nedolžna, nič še ne ve o življenju in njega krutostih; tu je naša tamilska učiteljica Arekmari, z otročičem na grudih, ki je široko razprl oči, ko je duhovnik materi položil Jezusa na ustne; potem pristopa učiteljica Terezija, ki že trideset let deluje med največjimi reveži v velemestu: koliko jih je rešila smrti, koliko že razbitih družin spet povezala, koliko jih je pripravila na krst, na obhajilo, na srečno pot v večnost; potem so tri Hčere sv. Ane, bengalske redovnice, ki so se pomešale med dekleta, tako lepo jih uče v nedeljski šoli: začele so in še vodijo Marijino družbo...

Duše smo si napojili z nebeško hrano; zdaj bo treba poskrbeti še za telo. Očetje salezijanci so nam odkazali prostor, kjer smo si skuhalih čaj, razrezali smo dolge “štruce” kruha; smeh se je sprožil na vseh koncih in krajih. Pogledal sem na uro: “Saj je že enajsta; če hočemo do popoldne nazaj v mesto, se moramo požuriti!”

“Nikar, oče,” so me hrabrile kongreganistke, “saj imamo lonec, pa bomo skuhale kičuri: vse pomešano — riž in zelenjava...”

Brž sem tedaj poslal našega nepalskega katehista na trg: vrnil se je obložen kot osliček; butara vej mu je visela ob strani, na hrbtu je nosil

vreče z rižem in fižolom, v žepu mu je bingljala škatlja z mastjo, na suk-njič si je pripel vrečico soli in popra. Bušili smo v smeh, ko smo ga za-gledali! Dekleta so si zavihale ro-kave, zavile svoj "sari", pa— na delo vsi! Ni minilo pol ure, ko smo že lepo sedeli pri okusnem kosilu. Jedli smo kar s širokih bananinih listov, ki so nam služili namesto krožni-kov... Žlic in vilic tudi nismo imeli, pa smo dobro opravili kar z roko.

Spet je zadonela Marijina pesem. Kar vleklo nas je nazaj v cerkev. Zmolili smo rožni venec, potem pa se povzpeli na pročelje, kje stoji stari čudežni kip, ki je tu že čez tristo let. Odprl se nam je čudovit razgled na Ganges, ki teče tu mimo že tisoče let: dan za dnem vali reka rumene valove, ki nosijo zemljo s himalajskih gorá in jo puščajo v rodovitni Ben-galiji... dan za dnem si sledita tu v reki plima in oseka: blizu morja smo, komaj nekaj deset kilometrov proč. Posedli smo potem ob rečni obali, pa sem jim povedal zgodbo o bandelski božji poti...

Še skodelico čaja vsak, pa smo že morali vzeti slovo. Kar težko nam je bilo, saj smo preživeli tako zares lepe trenutke tukaj. Še poslednjič smo ne-beški Materi priporočili vse, nas sa-beški Materijanci; jaz sem mislil tudi na vas, dragi bralci Kat. misijonov, in vas priporočil Mariji, ki kraljuje na bengalskih Brezjah...

Motor je zabrnél. Spet smo začeli prebirati rožni venec: najprej v te-lugu, nato v tamilščini, pa v hindu jeziku in spet v bengalščini, vmes pa smo peli, peli...

Drveli smo ob Gangesu. Mrzlo me je spreletelo, ko sem se domislil, kaj bi bilo, če nam počí kolo, saj bi zle-teli naravnost v reko: nihče bi nas ne rešil. A kaj strah: priporočili smo se Mariji srečne poti: Ona nas varuje, nič se nam ne more zgoditi... Zdaj je bil promet vedno močnejši: težki kamioni, majhni avtomobili, vo-zovi s počasnimi bivoli, biciklisti, ki

"Tumi dže amari ma."
"Ti si naa Mati."

se težko prerivajo po cesti...

Bili smo že skoraj v mestu. Na križišču smo se ustavili: rdeča luč nam je branila naprej. Od strani je tedaj pripeljal avtomobil in v njem salezijanski provincial, ki je začel kli-cati:

"Zadnje kolo si pogledjte!"

Skočil sem z avtomobila in z grozo zaznal: res, zadnje kolo je bilo do-cela prazno. Bogu hvala in Mariji, da se to ni prej zgodilo, ko smo dre-veli ob reki! Sofer je skušal napraviti zamenjavo s kolesom, ki je bil na avtomobilu; pa ni šlo. Vijaki so bili pretrdi. Kaj zdaj? Noč bo skoraj, do

mesta pa ni ravno blizu. Skrbelo me je za naše romarice. Hitel sem tedaj v mesto, da bi najel nekaj taksijev in spravil dekleta domov. Pa sem samo enega našel. Vanj so se stlačile tri sestre in nekaj deklet. Ostali pa so čakali pri polomljenem avtobusu, obkroženi seveda od cele množice radovednežev, kot je tu v navadi. Na srečo je šoferju slednjič le uspelo, da je polomljeno kolo odvil in namesto njega namestil novo. Peljali smo se nekaj sto metrov, ko se je začelo vozilo sumljivo pozibavati: ustavili smo — vijaki pri kolesu so docela popustili. . . Spet stojimo sredi ceste; dekleta molijo, molijo, da bi nas Marija varovala vsakršne nezgode. Sam pa sem si govoril:

“Marija, moraš nam pomagati: jaz sem to mladino zvabil na romanje, jaz odgovarjam zanjo! Če se jim kaj zgodi, bo krivda moja...”

Domislil sem se tedaj, kako je pred meseci eden naših patrov iz zavoda

peljal dečke na izlet k morju. Fantje so planili v vodo, neprevidni kot vedno: dva sta utonila. . . Lahko si mislite, kako je bilo predstojniku, ko je moral obvestiti starše o nesreči, kako njih otroka počivata tam na cvetočem pokopališču ob indijskem morju.

Takšne misli so mi rojile po glavi, ko smo se spet naložili na vozilo in hiteli skozi večerne kalkutske ulice v naš zavod. Ulice so bile že kričeče razsvetljene, neonske barve so švigale mimo nas, jaz pa sem trdno stiskal rožni venec: “Marija, varuj nas. . . Marija, varuj nas. . .”

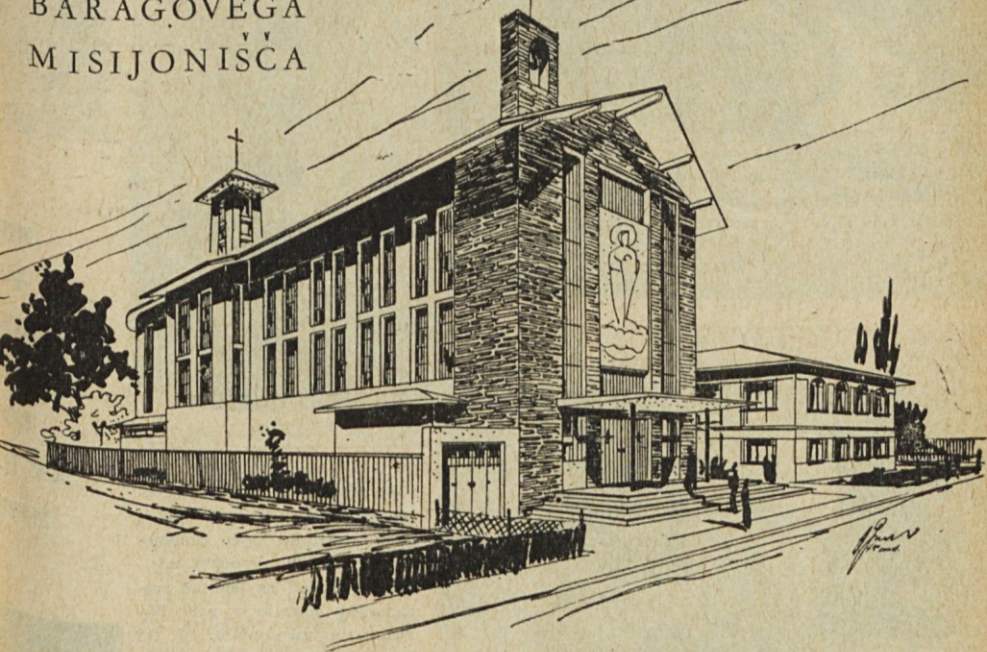
Slednjič smo se le ustavili na našem dvorišču. Lahko si predstavljate, kakšen kamen se mi je odvalil od srca: vse sem srečno pripeljal nazaj. . . Dal sem “bagšiš” šoferju in pomočniku, pa odšel v kapelo in se ves prevzet zahvalil za srečno vrnitev.

“Tumi dže amari ma. . . Ti si naša Mati. . .”

Pred vstopom v Kalkuto. . .

SLOVESNOSTI
BLAGOSLOVITVE
BARAGOVEGA
MISIJONIŠČA

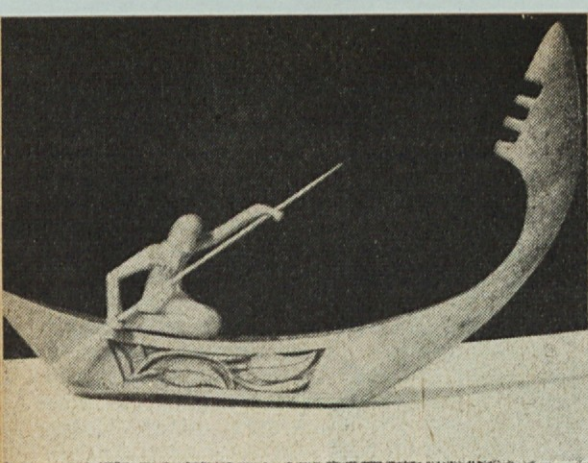

Še preden je preteklo leto, kar je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman blagoslovil temeljni kamen Baragovemu misijonišču in cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi v Lanusu, so se slovenski lazaristi že vselili vanj in tudi zidovi cerkve Marije Kraljice so zrastle že do vrha. Ker Baragovo misijonišče torej že začinja služiti svojemu namenu, je prav, da se *slovesno blagoslovi*, kar se bo zgodilo na nedeljo pred praznikom Marije Kraljice, patrone cerkve Baragovega misijonišča,

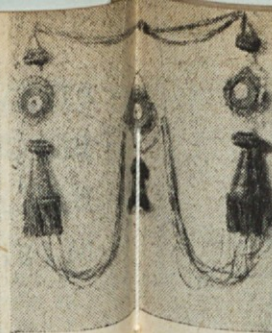
DNE 25. MAJA 1958.

Ob tej priliki bo tudi *prva sveta maša v novi cerkvi Marije Kraljice*, ki je prva slovenska cerkev v Argentini in jo upamo v glavnem dokončati še to leto 100 letnice Marijinih prikazovanj v Lurdu, in pa *žrebanje vsezamejske misijonske loterije v prid Baragovemu misijonišču*. Slovesnosti se bodo vršile v sledečem redu:

1. Ob pol desetih v novi cerkvi *sv. maša in govor višjega predstojnika lazaristov č. g. Reinalda Confortija*, med katero bo lanuški pevski zbor pel kasteljanske in slovenske pesmi. — 2. Po tej maši *blagoslovitev Baragovega misijonišča*, kar bo opravil č. g. vizitator Conforti CM. — 3. Ob 11 uri, tudi v novi cerkvi, *druga sveta maša s pridigo*: č. g. Anton Orehar, direktor slovenskih dušnih pastirjev v Argentini. Pri maši bo pel slovenski *pevski zbor Gallus*. Po sveti maši darovanje za novo cerkev. — 4. Po opoldanskem odmoru ob 15 *zabavna prireditev* na prostorih okrog Baragovega misijonišča. — 5. Ob 17 *žrebanje loterije* v prid Baragovemu misijonišču. — 6. Ob 18 *ljudske pete litanije* Matere božje z blagoslovom v prostoru nove Marijine cerkve. — Ves dan bo dobro poskrbljeno za pijačo in prehrano. — V primeru deževnega vremena se vsa prireditev prenese na naslednjo nedeljo, dne 1. junija. — VSI ARGENTINSKI ROJAKI VLJUDNO VABLJENI!

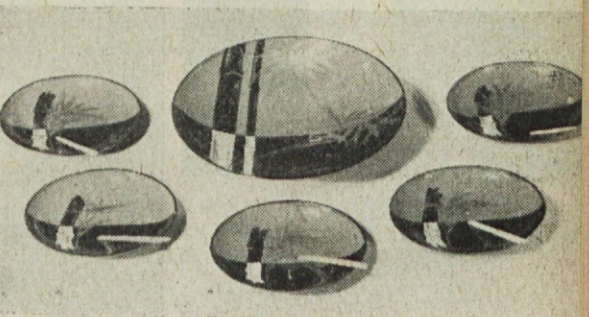
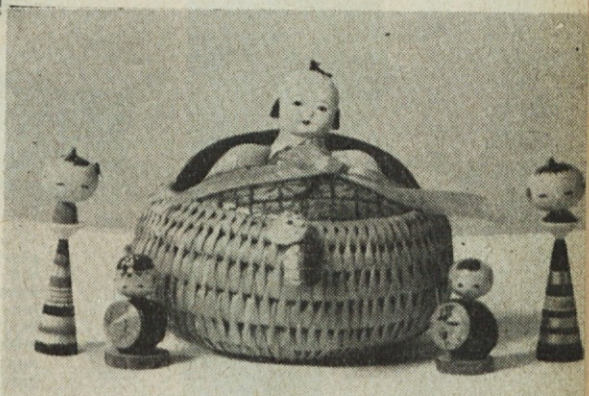
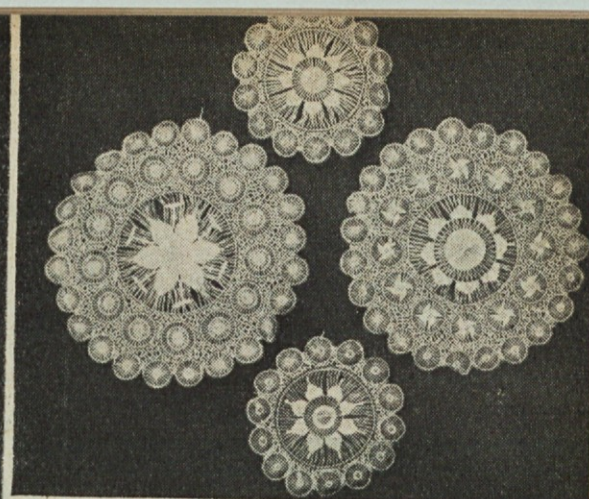
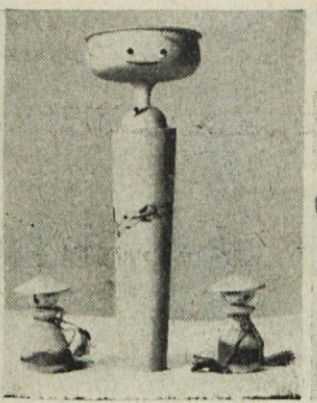
Že v zadnjih številkah Katoških misijonov smo objavili slike številnih lepih predmetov, ki so jih slovenski misijonarji poslali za dobitke vsezamejske loterije v prid Baragovemu misijonišču. V tej številki, ki izide v mesecu žrebanja, objavljamo še druge, ki kajpada še daleč niso vsi, saj so mnogi še na potu iz daljnih misijonskih krajev.

NEKATERI
DOBITKI
VSEZAMEJSKE
MISIJSKE
LOTORIJE
ZA BARAGOVO
MISIJSKIŠČE

Na teh dveh straneh so slike sledečih dobitkov: Lepo izrezljana ladjica in še lepše izrezljana svetilka v obliki lotosovega cveta iz Indije; kipca, prt in svilena ruta iz Japonske; bliščoč okras iz Indije; zanimiva skupina figur raznih ras; slonokoščeni rožni venec in slamnate pletenine iz Belgijskega Konga; posodje, živalna blazinica in figurice iz Japonske.

Tu še štiri slike vrednih dobitkov: Dve barvni risbi na svili, v okviru, iz Hongkonga; japonska punčka v svilni narodni noši; kipec škofa Barage, delo in dar akad. kiparja Franceta Goršeta iz USA. — Rojaki! Kupujte loterijske srečke za Baragovo misijonišče! S tem podprete to lepo misijonsko stvar in morda zadenete kak dragocen misijonski spominek, poslan od slovenskih misijonarjev.

DOSEDANJI DAROVI

ŽE OBJAVLJENI:

(po časovnem redu)

Argentina (v pesih): Č. g. Levstik, Córdoba, 1.500; č.č.ss. usmiljenke, 2.600; ga. Suhadolnik, Lanus, 50; Lucija Kralj, 50; g. Vinko Žitnik, Capital, 100; nabrano za velikonočne butarice leta 1957. v Slov. vasi v Lanusu, 310; č.s. predstojnica argentinskih sester usmiljenk, 1000; družina Rode 600; družina Černak, Lanus, 100; g. Stanič Fr., Lanus, 50; N. N. Lanus, 60; g. Martin Radoš, 500; g. Anton Zajc, Lanus, 100; družina Stanovnik, Lanus, 30; č.g. dr. Rudolf Hanželič, Córdoba, 900; g. Boris Kresnik, Mar del Plata, 55; ga. Antonija Krajnik, San Justo, 153; g. dr. Eiletz, 200; N. N., Lanus, 100; č.g. Anton Ravnikar, 800; ga. Černak, Lanus, 300; č.g. dr. Hanželič, Córdoba, 1.098; ga. Berčič, Lanus, 100; ga. Miklič, Lanus, 100; Miloš Jazbec, Lanus, 5; g. Berčič, st., Lanus, 50; N. N. San Justo, 100; ga. Suhadolnik Ivana, Lanus, 45; družina Barle, Lanus, 170; N. N. Castelar, 55; g. Stanovnik, Lanus, 500; družina Brumen, 55; N.N., San Martin, 1.000; N. N. v zahvalo Baragi za uslišanje, 200; N.N., Transradio, Baragi v zahvalo za dvakratno uslišanje, 100; družina Virc, Lanus, 45; g. Sedej, Ciudadela, 100; ga. Suhadolnik, Lanus, 65; družina Urbanija, Lanus, 100; N.N., San Justo, 100; ga. Krajnik Antonija, San Justo, 100; družina Brolih, Lanus, 80; g. Špacapan, Lanus, 125; g. Glinšek, Lanus, 500; ga. N.N., Lanus, 100; družina Mehle, Lanus, 500; N.N., Lanus, 65; ga. Šmalc, Lanus, 100; g. Rozina, Lanus, 100; bratac Devjak, iz šparovčka, Lanus, 305; gđč. Slavka Urbanija, Lanus, 20; N.N., Lanus, 50; N.N., Ramos Mejía, 100; N.N. Moron, 50; N.N., Lanus, 50; N.N., Carapachay, v zahvalo Baragi za uslišanje, 500; gg. brata Levstek, Lanus, 1.000; M. H., Lanus, 100; ga. Miklič, Lanus, 40; N.N., 10; N.N., 100; N.N., za uslišanje, Baragi v zahvalo, 60; gđč. Ana Jug, 10; N.N., Capital,

25; N.N., Lanus, Baragi v zahvalo za zdravje, 200; č.g. Jan, CM, Cortinez, 250; ga. Koprivnikar, Lanus, 100; č.g. Franc Novak, San Lu's, 100; N.N., Lanus, 100; ga. Monika Pezdirc, Villa Ballester, 270; č.g. Franc Rebersčak, Luján, Baragi v zahvalo za uslišanje, 500; Regen Frančiška, Luján, 200; č.g. Franc Levstik, Córdoba, 540; ga. Devjak, Lanus, Baragi v zahvalo, 50; g. Nace Hladnik, Lanus, 1.000; č.s. Odila, usmiljenka, 50; N.N., Lanus, 500; družina Pahor, Boulogne, 50; g. Fedor Eiletz, v zahvalo za uslišanje, 200; N.N. po gđč. Debeljakovi, v zahvalo za uslišanje, 100; č.s. Svetlin, usmiljenka, 100; N.N., Bs. Aires, 30; č. brat Alojzij Imperl CM, 100; gg. Čampa in Levstik, Lanus, 100; družina Jan, Lanus 185.

Iz nabiralnika v kapeli Marije Kraljice v Slovenski vasi v Lanusu, 1.050 pesov. Cerkveno darovanje na Sveto noč letos 1.640 pesov.

Skupaj preje objavljenih darov v pesih: 25.501.—

U.S.A. (v dolarjih): Mrs. Frances Marolt, Cleveland, 5; Mrs. Margaret Smole, Parma, 10; Mr. Slavo Oven, 15; Mrs. Lucija Kalan, 5; Miss Milka Goričan, 2; Rev. Franc Germovnik, CM, 10; Rev. Janez Mervar, 2; Mr. Joseph Adamich, Cleveland, 13; Mrs. Gertruda Zaman, Cleveland, 10; Mrs. Frances Marolt, Cleveland, 5.

Skupaj preje objavljenih darov v USA v dolarjih: 77.—

Kanada (v dolarjih): Rev. Kopač Janez, CM, Toronto 5,91; N.N., Toronto, 1; Mrs. Louise Sustersic, Timmins, 2,50; N.N., Toronto, 1; Baragov misijonski krožek v Torontu, 15; N.N., Battawa, 25; Rev. Janez Kopač, CM, Toronto, 8; Mrs. M. Gruntar, Toronto, 2.

Skupaj v Kanadi darovano, že objavljeno, v dolarjih: 60,41

Od drugod: Č.g. Martin Ocepek CM, Tunis, 7.000 pesov; Rev. Anton Jerman, Italija, 760 pesov; č.s. Sulpicija Založnik, Chile, 83.50 pesov; č.s. Mrse, usmiljenka, Francija, 200 pesov; g. Vrabec Fr., Avstralija, 50 funtov; Rev. Albin Miklavčič, S.X. Pakistan, Indija, 680 pesov; N.N., družbenica iz Trsta, 5.000 lir; N.N. družbenica iz Trsta, 400 lir; č.g. Drago Pokorn, CM, Chile, 630 pesov; N.N. iz Boršta pri Trstu, 10.000 lir; N.N., družbenica iz Rojana (Trst), 1.000 lir; č.g. Andrej Prebil, Chile, 740 pesov; č.g. St. Boljka, CM. Ecuador, 40 dolarjev.

Skupaj:

V pesih: 10.093.50
 V avstralskih funtih: 50
 V lirah: 16.400
 V dolarjih: 40

NOVI, ŠE NEOBJAVLJENI DAROVI

Argentina (v pesih): Gdč. Pavla Peček, San Justo, 300; č.g. Anton Žagar, 720; ga. Berčič st., Lanus, 100; ga. Zaje Slavka, Lanus, 100; ga. Gale, Lanus, 100; g. Mirko Žitnik, Lanus, 170; č.g. N. N., 1.105; ga. Ljudmila Gumišček, Villa Madero, 50; N.N., Lanus, 100; g. Glinšek, Lanus, 100; ga. Ivana Šahadolnik, Lanus, 500; iz nabiralnika v kapeli Marije Kraljice v Lanusu, 109; ga. Berčič st., Lanus, 200; N.N., Lanus, 50; g. Janez Habič, Lanus, 20; č.g. direktor Anton Orehar, Capital, 378; N.N., Lanus, 5; č.s. Buelens, usmiljenka, San Fernando, 220; ga. Šiler Ivanka, Saavedra, 150; č.g. Zmet, San Nicolas, 100; č.g. Ciril Petelin, Capital, 1.184; č.g. dr. Franc Gnidovec, rektor slov. semenišča v Adroguá, 350; N.N. po Rev. Stanku Skvarču, Luján, 200; nabirka na Veliko noč v kapeli Marije Kraljice v Slov. vasi v Lanusu, 1.426; Zakrajšek Marica, San Justo, v zahvalo Baragi, 200; g. Franc Jemec, Lanus, 100; Maks Ovčjak, Mendoza, 500.

Skupaj 8.537 pesov.

Kanada (po Rev. Kopachu CM): Baragov misijonski krožek iz Toronta, 200 dolarjev; Mr. Rudi Sircelj, Toronta, 20 dolarjev; bogoslovec Franc Skumovec, Toronta, 10 dol.; Rev. Janez Kopach CM, Toronta, 14 dol.; Mrs. Sustarsic, Timmins, Ont., 2,50 dol.; Miss Brigita Pregelj, Toronta, 10 dol.; Mrs. Ani Bauer, Noranda, 2 dol.; Mr. Janez Muhic, Toronta, 1,50 dol.

Skupaj 260 dolarjev.

U.S.A.: Mr. Joseph Adamich, Cleveland, 13 dol.; Mrs. Gertruda Zaman, Cleveland (po Rev. Kopachu), 10 dol.; Mrs. Frances Marolt, Cleveland (po Rev. Kopachu), 5 dol.

Ecuador: Rev. Stanko Boljka CM, 850 pesov in 15 dolarjev.

Venezuela: ga. Marija Ilija, 16 dol.

Francija: č. s. Šmalc, usmil., 10.000 frankov; č. s. Mrše, usmiljenka, 5.000 frankov.

Skupaj 15.000 frankov.

Skupno je bilo doslej darovanega:

Pesov		\$ 19.480.50
Dolarjev v U.S.A.	105.—	
v Kanadi	320.41	
v Ekvadorju	95.—	
v Venezueli	16.—	
	<hr/>	536.41
V pesih približno		\$ 19.847.17
Lir 16.400		„ 858.—
Fr. frankov 15.000		„ 1.050.—
Avstral. funtov 50		„ 3.960.—
	<hr/>	
Skupaj pesov		\$ 45.195.67

Poleg tega so rojaki iz Slovenske vasi v Lanusu doslej doprinesli za gradnjo Misijonišča in cerkve 3.089 ur zastoj-skega dela.

Tisočkrat Bog povrni!

MAKSIMILIJAN KOLBE

NORČEK NAŠE LJUBE GOSPE

Po francoskem življenjepisu priredil Ruda Jurčec

Uredništvo "Katoliških misijonov" se je odločilo za objavo življenjepisa poljskega frančiškana Maksimiljana Kolbeja zlasti iz sledečih razlogov:

1.) Maksimiljan Kolbe je bil pri svojem misijonskem delovanju na Japonskem resnično moderen misijonar v pravem pomenu besede;

2.) letos slavimo stoletnico prikazovanja Marije Device in Kolbe je bil nazvan "norček Naše Ljube Gospe";

3.) bil je begunec in je kot preganjanec umrl mučeniške smrti v nemškem koncentracijskem taborišču v Auschwitzu.

I.

Njegovi starši so bili navadni tkalci v Pabianicah. Bilo je to v drugi polovici 19. stoletja, ko velika tekstilna industrija s svojimi stroji še ni prodrla na Poljsko in se je veliko središče poznejše poljske tekstilne industrije mesto Lodž razvijalo. Bila sta obvezana trdo delati. Tkalci so tedaj delali doma, izdelek so prišli na dom pobirat židovski prekupčevalci, ki niso bili ravno preveč radodarni pri plačilu. Oba — oče in mati, sta morala delati vsaj deset ur na dan, ako sta hotela prislužiti toliko, da bi vzgojila in oskrbela otroke... Nista bila pristaša starih nazorov, da naj revni otroci ne pohajajo v šole; želela sta otrokom vso vzgojo. In ta ni bila poceni. V Rusiji šolski pouk ni bil zastoj, ampak so morali starši plačevati visoke šolnine. In tisti del Poljske je bil tedaj pod Rusijo...

Očetu Juliju Kolbeju in njegovi ženi Mariji, roj. Dabrowski, se je rodilo pet otrok, sami fantje. Dva sta kmalu umrla, ostali so trije: France, Rajmund in Jože. Rajmund se je rodil l. 1894.

Marija Dabrowska se je za zakon odločila s težavo in je celo mislila, da bi bilo boljše, če bi umrla, samo da se ne bi možila. Njena srčna želja je bila, da bi postala redovnica. Carska vlada je redovništvo na Poljskem preganjala. Redovnih hiš ni bilo, redovnice so morale živeti narazen in niso smele javno hoditi v redovnih oblekah. Ni ji uspelo, da bi spoznala

redovnico, ki bi ji svetovala, kam naj se obrne za vstop v red. Ko se je pa poročila, je kmalu uvidela, da žrtev ni bila prevelika. Mož Julij je bil dobričina, neroden za vodstvo gospodarstva. Sama je morala z odločno roko zagrabit. Njeni naravi je to prijalo; postala je glavni steber družine in mož se je resnici podredil. V okolici je bila znana kot pobožna žena, nekoliko klepetava in babjeverna, glavna njena oznaka pa je; da je bila trmasta in ni prenašala, da bi se ji kdo upiral. Vse to je bilo skoraj da nujno. Pet fantov vzgajati in skrbeti zanje, poleg tega pa še voditi obrt — to je zahtevalo ženo trdih potez in hitrih odločitev. Otroke je ljubila, a jih znala strogo držati. Ako je sinko kaj zagrešil, je prišel kar sam, legel na trebuh na klop in počakal, da je prejel mamino plačilo. Seveda navadno to ni mnogo pomagalo in Rajmudu, poznejšemu Maksimiljanu se je pogosto dogodilo, da ga je moral na klop kar večkrat na dan. Bil je pač otrok kot so vsi drugi. Kakor ga slikajo znanci iz tistih časov, je bil lep in močan fant.

Pabianice so bile podeželski kraj in življenje otrok je bilo polno lepot, ki jih nudi podeželje. Okoli domačije je bil prostran sadovnjak in tam je zasadil svoje prve sadike. Sadike so pognale in Rajmund jih je smatral za svoj največji ponos. Drevesa so se razvijala lepo in odporno in ko je leta pozneje bil že v šolah in prihajal redko domov, je hodil gledat drevesa, ki jih je bil sam zasadil. Ta skrbnost pa je šla tudi predaleč. Ni se omejeval samo na sadovnjak, segel je tudi na dvorišče. Z lastnimi krajcarji je kupil jajček in ga postavil pod kokljo; hotel je, da bi imel svojega piščančka. Ko je mati opazila ta poseg v gospodinjstvo, je ostro kaznovala sina — ostrost kazni je ostala trpek spomin še dolgo v družini in pri sosedih. Gotovo so morale biti še okolnosti, ki so dejanje obremenjevale. To samo potrjuje, da Rajmund ni bil "rojen svetnik" in da kot otrok ni bil med najpridnejšimi. Bil je zelo neodvisen, nasilen, podjeten in trmast. Mater je vse to zelo skrbelo. Videla je, da z ukrepi ne bo zmogla preokreniti sina, zato mu je nekega dne žalostna rekla:

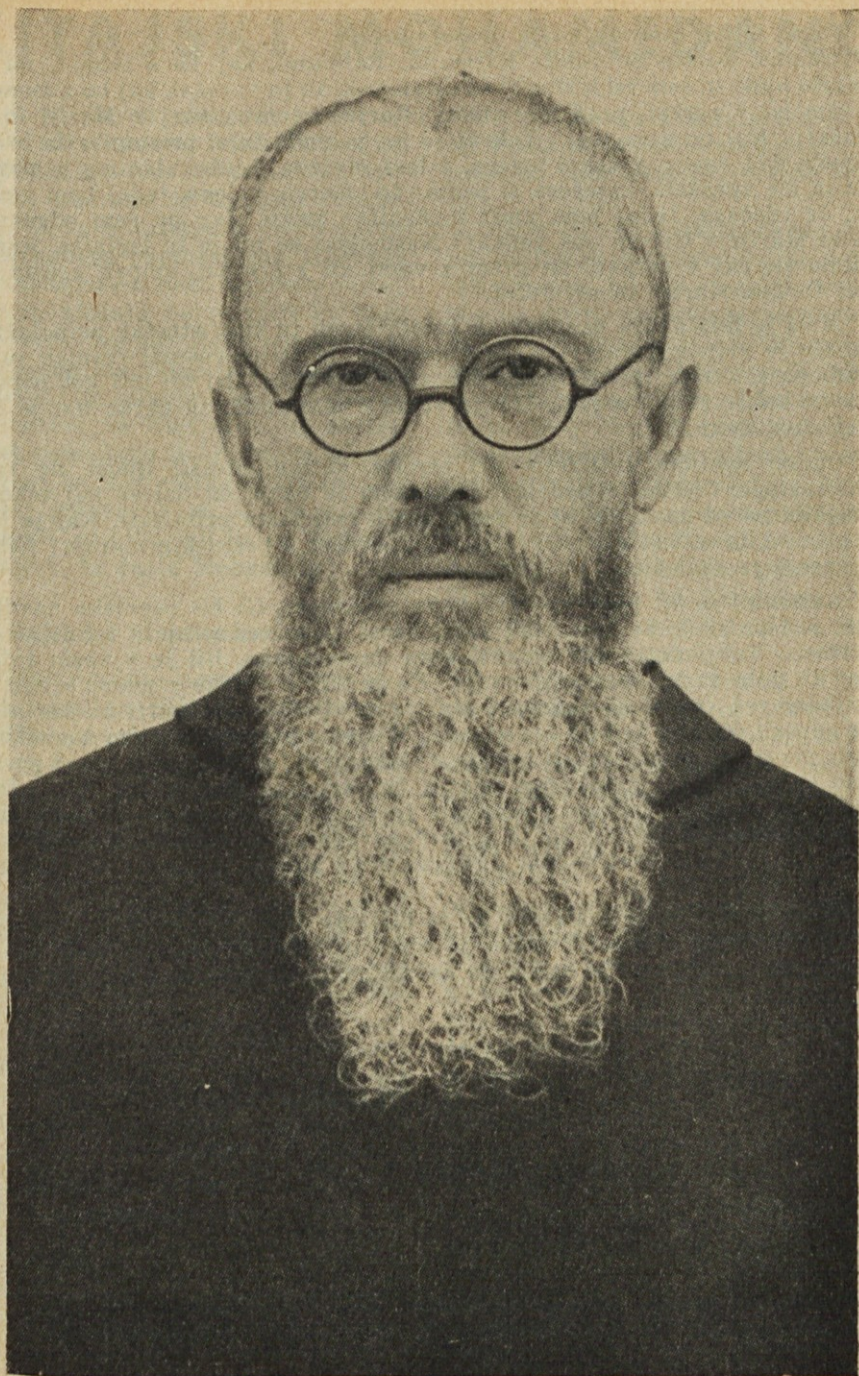
"Moje ubogo dete, kaj bo iz tebe?"

Besed je bilo malo, vendar je Rajmund moral čutiti v njih vse, kar so hotele povedati. Mati je začela nad njim obupavati. Pozneje se je rad spominjal, kako je mati sklenila roki in se ozrla v nebo. Bilo je dovolj, da je pri Rajmudu izzvalo več kot je mati pričakovala.

Fant je doživel svojo prvo duševno krizo. Mati je pozneje pripovedovala, da se je od tega dne popolnoma spremenil. V začetku ni vedela, kaj naj ta sprememba pomeni, ker si ni mogla misliti, da bi bila njena kretnja, besede izzvale preobrat. Opazovala ga je od strani in nazadnje ugotovila, da je redno ob isti uri izginil v sobo. Ob omari je bil oltarček Čenstohovske Matere božje, kjer je ob sredah, sobotah in nedeljah gorela večna lučka. Pred oltarčkom je dolgo klečal, in ko se je vrnil iz sobe, je bil ves objokan. Zaskrbljenost je mater prisilila, da je le vprašala fanta, kaj počne in zakaj je objokan. Rajmund je sklonil glavo in ni maral ničesar odgovoriti. Morala je biti previdna. Ko se je nekega dne spet vrnil iz sobe objokan, ga je vprašala, mirno in nežno:

"Glej, sinko, materi je treba vse povedati, vse zaupati. Nikar ne bodi neposlušen!"

Rajmund se je zakrknil: "Ne, ne — tega nikdar, za nič na svetu ne bom povedal, kar sem slišal..." Vendar je čez nekaj hipov že vedel: "Ne, ne, ne smem biti neposlušen, ko mi je ona govorila."

Jokal je kar naprej, ko je pripovedoval:

“Mama, ko ste mi rekli: Rajmund, Rajmund, kaj bo s teboj?, mi je bilo zelo hudo in sem šel k Mariji Čenstohovski in jo vprašal, kaj bo z menoj? Ko sem bil v cerkvi, pred Marijinim oltarjem, sem se ozrl k Mariji in jo vprašal: “Kaj bo z menoj?” Takrat se mi je približala, pristopila še bližje in imela dva venca, v desni belega, v levi rdečega. Ljubeznivo me je pogledala in me vprašala, katerega si želim: če izberem belega, tedaj bom vedno čist, če rdečega, tedaj bom umrl mučeniške smrti. Jaz pa sem odgovoril Devici Mariji: “Hočem oba venca!” Nasmejala se mi je in izginila. Kadar hodimo skupaj v cerkev, ne grem z vami ali z očetom, ampak gresta ob meni Devica Marija in sv. Jožef.”

Mati je bila dobra poznavalka svojih otrok in tudi otroške psihologije. Pozneje je pripovedovala: “Vedela sem, da je otrok govoril resnico in to zaradi tega, ker se je od tistega dne zelo spremenil. Ni bil isti kot poprej. Pogosto mi je pripovedoval, kar je vedel o mučencih, in obraz mu je kar gorel navdušenja.”

Čudno mistično doživetje pri otroku, ki mu odrasli ljudje ne vedo najti razlage. Čistim in nedolžnim otrokom je dano, da doživé kaj takega, starejšim pa ni dano, da bi se temu znali vsaj malo približati. Kaj je bilo to: ali je bila milost ali pa pogled v bodočnost s preroškim darom? Nikdo ne more tega razložiti.

Rajmund je bil poln predanosti za stvarnost. Ni bil pesniško navdahnjen, pač pa se je že kot otrok navduševal za matematiko in tehnične zanimivosti. Torej daleč od romantičnega čustvenjaka. Bil je v vsem točen, jase in poln razumskega sklepanja. Ko je bilo srečanje z mamo mimo, se ni nikdar več vračal na zadevo z Marijo in ni o tem do smrti nikdar nikomur govoril. Vendar je bilo vse njegovo življenje prepojeno s tem dogodkom! Nikdo mu ne bi mogel izsiliti besede o prikazovanju, povedal je samo materi. Samo enkrat, nekaj časa pred smrtjo, je skrivnost hotela čez rob ustnic, vendar ga je sramežljivost premagala in ni rekel ničesar. In še tako si je po nekaj besedah očital, da je preveč povedal. Sam je bil zelo odkrit in iskren ter je rad zaupal, vendar o razgovorih z Marijo ni nikdar več nikomur govoril.

Razgovarjal se je z Marijo, ko je bil star deset let. Kolikšna zbranost in jasnost, da je odgovoril, kakor je odgovoril! Izbire poslej nikdar več ne bo spremenil in Marija je ostala za vse življenje njegova Kraljica, Zaupnica in Vodnica.

(Sledi.)

MARIJA, PRVA MISIJONARKA!
MARIJA, MATI POGANOV!
MARIJA, KRALJICA MISIJONOV!
PROSI ZA NAS!

KITAJSKI MOHAMEDANCI

Zdi se, da od vseh ver na Kitajskem uživa danes islam še največ svobode. Medtem ko komunisti oponašajo budizmu in taoizmu prazno-verje in dolže kristjane, da so v službi zapadnega imperializma, izkazujejo muslimanom neko posebno milost. V njih gledajo ne pripadnike kake tuje vere, temveč člane posebne narodnostne manjšine. Da bomo lažje razumeli ta posebni položaj mohamedanstva na Kitajskem, se za trenutek pomudimo ob kitajskem islamu, posebej še, ker večina naših bralcev skoraj gotovo ne ve, da je v rdeči Kitajski nad 20 milijonov rumenih Kitajcev, ki časte Mohameda.

Kitajci, pa arabske krvi

Nimamo točnih izročil o prvem vdoru islama na Kitajsko. Starodavni muslimanski napis, ki ga hranijo v mošeji Si-an, govori o prvih prerokovih častilcih v dneh cesarja Kai Hou Anp, iz kraljevske rodovine Suei, tamle med leti 581. in 601. po Kr. A ta trditev prav gotovo ne bo držala, če pomislimo, da je Mohamed svojo vero začel širiti šele po letu 610. Prav verjetno pa je, da so današnji kitajski muslimani potomci tistih davnih arabskih vojščakov, ki so se od 8. stoletja naprej stavljali v službo kitajskih cesarjev. Za takratni kitajski dvor so ti vitezi bili nekakšna tujska legija. Ko so svojo službo opravili, so ostali v deželi. Stare kitajske listine govoré, da je od leta 756. po Kr. kalif Abudyafar El Mansur opremil kitajskega cesarja Su Tsonga iz rodovine T'ang z izbrano vojsko arabskih plemenitnikov, ki naj bi mu pomagali zadušiti

upor tatarskega generala Amlu Kana. Stvar se je potem v kitajski srednjeveški zgodovini še večkrat ponovila.

Danes živi na Kitajskem čez dvajset milijonov muslimanov, ki naj bi bili potomci davnih arabskih vojščakov na dvoru nebeško sinjega cesarja in ki so se oženili s Kitajkami ter tako ustvarili posebno arabsko-kitajsko narodno manjšino. Raztreseni pa so po vsej širni rumeni deželi. Po severozapadnih pokrajinah tvorijo sploh večino prebivalstva. Močne skupine so tudi na jugozapadu; redkejši so le v Mandžuriji, v osrednji Kitajski in v obalnih pokrajinah. Skoraj ni kraja na Kitajskem, kjer bi popotnik ne naletel tudi na nekaj muslimanskih družin.

Ti mohamedanci, pristni Kitajci po jeziku, mišljenju in kulturi, pa so vseeno zvesto očuvali vero svojih davnih prednikov. Kakšne posebne apostolske vneme zanjo prav gotovo ne kažejo; svoje versko prepričanje rajši celo skrivajo, samo da lahko v miru živijo s sonarodnjaki, ki so pripadniki drugih ver. Dvakrat so se v prejšnjem stoletju skušali upreti cesarski oblasti; vselej so jim upor v krvi zadušili. Danes so najzvestejši podaniki v neizmerni republiki. V nedavni kitajsko-japonski vojni so se še posebej izkazali za zveste in vse cene vredne rodoljube.

Kitajci, a mohamedanci

Na zunaj se od ostalih Kitajcev v ničemer ne ločijo. Le po tem jih boš koj prepoznal, ker ne jedó svinjine. To koransko prepoved večina drugih Kitajcev napak umé; mislijo

celo, da ti mohamedani zato ne jedó svinjskega mesa, ker prašiča po božje časté... Posledica te verske prepovedi pa je ta, da so se ti kitajski mohamedani na debelo vrgli v rejo in prodajo ovac. Njih restavracije, kjer tudi za najdražji denar ne boš našel svinjine, slovó kot zgled kitajske kuhinje. Tako znamenita restavracija Tong-Lan-Čen v Pekingu uživa naravnost svetovni sloves. Posebna muslimanska slaščica je osoljena nankinška gos, ki jo prijatelji izbrane mize visoko cenijo. A zmotno bi bilo, če bi mislili, da se kitajski muslimani ukvarjajo zgolj s kuharsko umetelnostjo. Našli jih bomo marveč v vseh družabnih slojih in poklicih, tam od skromnega kmetiča pa vse gor do najvišjega državnega upravnika. Bivši šef glavnega stana kitajske mornarice, admiral Pei Tčen Hsi je musliman; enako sloviti igralec Ma-L'ien-Liang, ponos pekinške opere, ki smo ga Slovenci pred leti gledali in poslušali tudi v Buenos Airesu.

Sami sebe kitajski muslimani zovejo Tčia-Men; Kitajci pa jim na splošno pravija Huei-Huei. Njih islamsko verovanje je kot pri vseh drugih mohamedanih po svetu trdno in nezlomljivo. Sloni na petih, vsemu islamskemu svetu skupnih osnovah:

1. Ni Boga razen Alaha in Mohamed je njegov prerok.

2. Vsakdanja molitev. V severozapadnih pokrajinah je le-ta prečesto celo javna.

3. Ramadanski post.

4. Miloščina. Kitajski muslimani radodarno in širokosrčno podpirajo svoje rumene sovornike. Težko bomo na Kitajskem naleteli na muslimanskega prosjaka.

5. Romanje v Meko. Manj petični se zadovoljé tudi z romanjem v Kan-

ton, kjer časté nekakšen bajeslovni grob Mohamedovega strica.

Njihove mošeje, vse v izvirnem kitajskem slogu, nimajo ne kupole ne minareta. Bogoslužje je vse v arabščini, četudi noben kitajski musliman tega jezika ne umé. Islamske bogoslovnice, kjer se pripravljajo bodoči mullahi ali duhovniki, se tesno drže mošej. Da bi se pa v nauku izpopolnili, odhajajo pripravniki v muslimanska bogoslovja v Nanking ali pa v Ho Tčev, kjer dosežejo tudi stopnjo ahong-a ali nadduhovnika, nekakšnega našega doktorja bogoslovja. Marsikateri pa svoje študije krona celo z izpiti na sloveči islamski univerzi El Azhar v Kairu.

Kot skala trdna manjšina

Navkljub svojemu čez tisoč let staremu življenju v rumeni zemlji je pa kitajsko mohamedanstvo še vedno vera posebne plemenske manjšine. Za razliko od budizma ni kitajski islam ustvaril nobene miselne šole, niti se ne more ponašati s kakimi imenitnimi verskimi osebnostmi. Odkar si je utrl pot na Kitajsko, se je vsevdilj trudil, da bi opravičil svojo prisotnost tam in je skušal navezati stike s konfuceizmom. Že v starodavni listini iz 10. stoletja zasledimo, kako so kitajski muslimani skušali enačiti Mohamedov nauk s Konfucejevim. Stoletje pozneje je največji mislec mohamedanske Kitajske, Lio Tčen-Kai nekaj podobnega poskušal. Duhovito je dokazoval, kako dejansko ni osnovnega razkola med temeljnim Konfucejevim naukom, ki obseže tudi vero v osebnega Boga, pa med Mohamedovim enoboštvom. Te osnove je potem v 12. stoletju s svojim panteističnim dokazovanjem docela preobrnil modrec

Tču-Hi. Tčen-Kaijevo iskanje v osnovah konfuceizma daje modrijanu možnost, da priliči islamska Konfucejevim načelom, ki temelje na sinovski ljubezni in vdanosti cesarju. Od tistih časov si kitajski islam nenehno zadeva, da bi se docela priličil nauku in življenju uradne Kitajske. Seveda je neenkrat prišlo do spopada in obračunavanja med obema strujama, med pravoverno in liberalno. A zdi se, da je liberalna dokončno zmagala: njeno očito teženje je v tem, da kitajske muslimane iztrga stoletni osamljenosti z edinim namenom očitati islamsko vero pred vsakršnim zunanjim vplivom. Lahko rečemo, da je kitajsko muslimanstvo kaj borno prispevalo k razvoju kitajskega duha.

Povsem razumljivo tedaj, če so današnji komunistični gospodarji na

Kitajskem tako milostni do svojih muslimanskih podanikov. Mohamedani niti nimajo posebnega vpliva na kitajske množice, kot ga imajo budisti in taoisti; pa tudi ne iščejo duhovne opore na Zapadu, kot to delajo kristjani. Tako niso ne miselno ne politično rdeči pekinški vladi prav nič nevarni. Sicer pa so ji svojo vdanost in zvestobo obljubili že koj spočetka v revolucionarnem letu 1949.

Komunizmu so celo v oporo; to še dvakrat, ker številčno predstavljajo v "ljudski Kitajski" veliko muslimansko silo, ki se je kitajski komunizem vneto poslužuje za vzpostavljanje kulturnih in političnih stikov z drugimi islamskimi deželami v Aziji in Afriki.

(Po članku, ki ga je napisal kitajski profesor Fr. Huang, priredil -nj.)

OM MANI PADME HUNG

Vladimir Kos

Om mani padme hung,
om mani padme...

Skrivnost in mrak strasti,
Tak težki vonji.
Rdeč se dim vali
med vitkimi stebri
od nog pohotne Budhe.

Om mani padme hung,
om mani padme...

Šepet in truden vzdih
iz tisoč prsi.
In vedno isti stih
do zemlje sklonjenih
pred kipom krute Buddhē:

Om mani padme hung,
om mani padme...

Na cesti s križem brat
Miru ponuja
življenje večnih nad,
a tem je ljubši glad
po templjih mrtve Buddhē.

Om mani padme hung,
om mani padme...

DO MISIJSKEM SVETU

KITAJSKI IZSELJENCI V VIETNAMU

Čolon je predmestje vietnamske južne prestolnice Saigón. Tu živi ena največjih skupin vseh kitajskih izseljencev v svetu. Leta 1897 je med njimi nek podjeten kitajski duhovnik začel z župnijo. A po njegovi smrti je verako življenje med rumenimi začelo pešati, dokler ga niso spet poživili 1949 katoliški misijonarji, ki so jih izgnali iz Kitajske. V nekaj letih je število katoličanov med temi izseljenimi Kitajci poraslo od 400 na 3500. Danes upravlja kitajska župnija sv. Frančiška Ksaverija še štiri podružne cerkve, dve sta v mestu, ena v bližnjem begunskem naselju za kitajske izgnance, četrta pa v tamkajšnjem gobavišču. V predelu, kjer živi kakih 100.000 Kitajcev, pa so letos ustanovili še posebno novo župnijo. Čerprav je dušnopastirsko delo med Kitajci v izgnanstvu vse prej kot lahko, so ustanove in organizacije katoliškega življenja v Čolonu v polnem teku. Katoliško kitajsko sred šče, ki je tik župnije sv. Frančiška, je končalo šolsko leto: študiralo je tam 1000 gojencev v osnovni in srednji šoli. Mnogo pomaga pri delu tudi Marijina Legija.

SOVJETI VDIRAJO V ČRNO AFRIKO

V lanskem novembru sta se pojavila v Kapskem mestu dva komunistična agenta iz Moskve z namenom, da pripravita vse potrebno za vzpostavitev diplomatskih zvez med Kremljem in mlado afriško državo Ghana (Zlata obala). Že prej je ghanski ministrski predsednik izjavil, da Ghani nihče na svetu ne sme očitati, če si išče trgovske koristi, kjer najbolj kaže, saj hoče biti v dobrih odnosih z vsem svetom. Trgovinski minister Quaidoo je katoličan in je vse prej kot naklonjen komunizmu. Res pa je, da Ghana z lastnim denarjem še dolgo ne more izpeljati velikopoteznega načrta, po

katerem naj bi na reki Volta zgradili velikanske jezove in z električno oskrbijo vso državo. Pomoč od zunaj je tedaj nujna. Tudi trgovina s kakavom, ki je naglavno bogastvo v Ghani, je začela sumljivo pešati. Sovjetom je vse to voda na rdeči mlin: Zapad se obnavlja, Moskva hiti. Če bo prišlo do vzpostavitve diplomatskih zvez, bo Ghana prva afriška država, ki bo uradno priznala sovjetsko Moskvo.

PAPEŽEVO DARILO MINISTRSKEMU PREDSEDNIKU V GHANI

Predsednik bojnikov iz Ghane, James Owusu je novembra izročil ministrskemu predsedniku dr. Nkrumahu darilo, ki mu ga je po njem poslal sv. oče Pij XII. Darilo je zlata medalja s papeževo podobo. Owusu, ki je bil ghanski zastopnik na nedavnem svetovnem kongresu vojnih veteranov v Rimu, je bil tudi v posebni avdienci pri sv. očetu. Takrat je prejel tudi omenjeno darilo za dr. Nkrumaha. Predsednik vlade v Ghani je darilo sprejel vidno ginjen in je v zahvalo odgovoril: "Dokazal bom svetemu očetu, da sem mu za darilo iz srca hvaležen!"

INDIJSKI ŠKOFJE PROTI KOMUNIZMU, "BIRTH CONTROL" IN SLABIM FILMOM

Indijski škofje so v lanskem novembru ob zaključku škofovske konference v Bangalore izdali posebno pastirsko pismo, v katerem vernike odkrito opozarjajo na nevarnosti, ki jih predstavljajo za njih versko in narodno življenje komunizem, "birth control" in kvarni filmi.

Komunizem je v Indiji prešel v napad. Osvojil si je že vlado v Kedali. Škofje so odločno proti zakonu o šolstvu, ki ga je odobrila kedalski parlament. "Ta zakon je krivična kršitev osnovnih pravice staršev in verakih manjšin na področju vzgoje...", tako zatrjujejo škofje in poudar-

ja, da nima država nobene pravice vti-
kati se v dolžnosti, ki gredo staršem
in sveti Cerkvi. Na podlagi člena 30. in-
dijske zvezne ustave ima Cerkve celo
vso pravico, da ustanavlja in vodi lastne
katoliške šole v deželi. Pozivajo vse kat-
oličane, da uvidijo nevarnost brezbož-
nega komunizma in da se bolj posvetijo
delu za gospodarski in socialni dvig in-
dijskih množic.

Opozarjajo tudi na pogubno moralno in
zdravstveno škodo, ki jo povzroča zlo-
glasni "birth control" (umetno prepreče-
nje spočetja). Okrožnica ugotavlja, da
je "omejevanje družine s protinaravnimi
sredstvi v popolnem nasprotju z božjo
postavo in naravnim zakonom; je žalitev
Stvarnika samega, ki je zakon ustvaril in
mu za glavni namen določil rojstvo o-
trok".

Ob koncu opominjajo škofje katoličane
tudi na pogubni vpliv, ki ga prinašajo v
deželo, posebno mladini, kvarni flmi.
"Takšni filmi," pravi okrožna ca, "ženejo v
pogubo množico fantov in deklet, uniču-
jejo v njih sreč vsak vzvišeni čut, vsako
moralno odliko, vse, kar je v mladem člo-
veku dobrega, z eno besedo: vse tisto,
za kar sta se v Indiji družina in Cerkve
vedno prizadevali."

KATOLIŠKI DNEVNIK NA KOREJI

Eden najvažnejših in najmočnejših ča-
sopisov na Koreji je katoliški dnevnik
"Kyeng Hyang Sin Moun". Izhaja vsak
dan v nakladi 150.000 izvodov. Dnevnik
je začel izhajati v Seulu, prestolnici juž-
ne Koreje, že leta 1946. Njega ustanovi-
telj je bil takratni apostolski vikar, po-
budo zanj pa je dal misijonar Peter
Ryang. Danes ga vodi odlični korejski
časnikar in publicist Han. Pri časopisu
je zaposlenih 282 ljudi: poročevalcev ima
59. Dvajset odstotkov vsega orehja pred-
stavljajo katoličani. Člacovis pravzaprav
ni izrazito katoliški; vendar se vse nje-
govo delo opira na katoliška načela, ki
jih tudi vneto zagovarja. Objavlja tudi
verske novice in celo papeške in škofov-
ske okrožnice. V uredništvu je tudi du-
hovnik, ki skrbi za nadzorstvo nad član-

ki verske vsebine. Politčno je neuradno
glasilo Demokratske stranke. Je pa v
opoziciji proti Liberalni stranki, ki tre-
nutno vlada v južni Koreji s predjedni-
kom Sygmann Rheejem na čelu. Je eden
najbolj razširjenih časopisov na Koreji.

Drugi važni dnevnik so še "Čo Son Il
Bo", ki izhaja v 90.000 izvodih in izhaja
dvakrat vsak dan. Po eno dnevno izdajo
pa imajo "Seoul Sin Moun" (45.000 nak-
lade), ki je glasilo Liberalne stranke;
"Dong Hwa Il Bo", uradno glasilo De-
mokratske stranke (170.000 naklade);
"Han Kook Il Bo", ki je nekak porjednik
med obema prej omenjenima, pa "Čo
Son Il Bo"; oba tadva izhajata v nakladi
90.000 izvodov vsak.

Katoliški dnevnik "Kyeng Hyang Sin
Moun" ima posebno odlično mesto v vr-
sti korejskega časopisja; posebej še, ker
prinaša najtočnejše novice. Šest velikih
časopisnih agencij ga zalaga z njimi.
Ima 270 družnic po vsej deželi. Je
edini, ki vsak mesec izda poseben foto-
grafski posnetek vseh številčk v debelem
zvezku, ki je namenjen predvsem ino-
zemstvu. Te izdaje so poslužujejo pred-
vsem starši, katerih otroci študirajo v
Evropi in Ameriki. Dva velika rotacijska
stroja poskrbita za dve izdaji vsak dan.
V isti tiskarni tiskajo tudi skoraj vse
katoliške knjige, ki izidejo na Koreji, dve
katoliški mesečni reviji in mnogo druge-
ga tiska. Vse to delo in naročnina daje-
jo temu časopisu možnost, da lahko živi
iz lastnih sredstev brez kakršne koli pod-
pore.

KRŠČANSTVO NA KOREJI

Revija "Korean Survey", ki jo izdaja
korejsko veleposlaništvo v Londonu, je
objavila podatke o korejskem prebiva-
stvu. Tam bomo našli, da je štela Koreja
lanj 20 milijonov duš. Od vsega prebiva-
stva je 1.566.492 kristjanov, ki imajo
skupno 6441 cerkva in kapel. Razdeljeni
pa so ti kristjani takole: presbiterjan-
cev (3 ločine) je 864.262 (cerkva 3179);
metodistov 246 927 (cerkva 1018); os'al h
10 protestantskih ločin 213.069 (cerkva
1104); pravoslavnih 200 (1 cerkev), ka-
toličanov pa 242.034 (1139 cerkva).

Indonezijska ustavodajna skupščina se ne more zediniti glede pravilnega pojmovanja tistega ustavnega člena, ki govori o Bogu kot osnovi vsake države. Narodna indonezijska stranka (PNI), ki jo vodi predsednik dr. Soekarno, trdi, da vera v Boga pomeni strpnost do vseh ver. Islamska stranka "Masjumi" zahteva, da državna ustava temelji na veri v enega samega Boga. Komunisti spet hočejo vero v Boga nadomestiti z načelom verske svobode, ki po njihovo obsega tudi pravico do pobijanja vsakršnega verstva. Če se ustavodajna skupščina ne bo kaj kmalu zedinila v tej pereči točki, bo njeno delovanje, kot zatrjujejo nepristranski opazovalci, obstalo na mrtvi točki.

"TUJE" ŠOLE V INDONEZIJU

Nova šolska zakonodaja v Indoneziji se, kar zadene "tuje", se pravi zasebne šole, prvenstveno nanaša na kitajska izseljenska središča. Po tej zakonodaji bo mišljena kot "tuja" vsaka šola, ki poučuje v tujem jeziku ali pa kjer tvorijo profesorski zbor izvečine tujci. Takšne šole ne bodo prejele nobene državne podpore; učni načrt kot tudi vse učne knjige pa mora predhodno odobriti indonezijska vlada. Indonezijska mladina tedaj že ne bo mogla več v zasebne šole. Starši bodo tudi tu prikrajšani v svoji osnovni pravici, da lahko otrokom izbere šolo, ki se jim zdi najboljša. Posredno je nova zakonodaja naperjena tudi proti katoliškemu šolstvu v deželi. Nihče namreč ne ve, do kam bodo segli vladini odloki. Z drugimi odloki spet bo vlada prisilila vse inozemske učne moči, da bodo morale znova prositi za dovoljenje, poučevati v Indoneziji. Ker pa ni posebnih določb, kako je s temi dovoljenji, bo vsak posamezni oblastnik lahko po svoje dovoljenje dal ali odklonil.

POZIV LAIČNIM MISIJONARJEM V JUŽNI AFRIKI

Msrgr. Ernest Green, škof iz Porth Elisabeth, in dr. Karl Schütte, profesor

botanike na kapski univerzi, sta nedavno pozvala katoliške laike, naj z večjo vneto sodelujejo pri misijonskem apostolatu. Škof je dejal, da so laični misijonarji, tako moški kot ženske, še posebej potrebni pri socialnem in kulturnem delu v misijonih, pa v vsem življenju v javnosti, tako v domačem kraju, kot v provinci ali v državi sami. Če bi bili laiki dobro organizirani, bi pač ne prišlo do zakonodaje o "rasni ločitvi" (apartheid). Verjetno je, da bodo temu krivičnemu zakonu sledili drugi še bolj krivični. Prišel bo dan, ko Evropejci sploh ne bodo več mogli v zamorsko skupnost. Zato pa je nujno, da za tisti trenutek pripravimo in usposobimo domače katoliške laike, ki jim bo pot prosta.

Dr. Schütte, ki je govoril v "Kolbejevi zvezi" v Kapskem mestu, pa je pozval laike, naj se javijo za pokrajine, kjer ni katoliških misijonarjev. Opozoril je, da so tudi laiki člani Cerkve in da morajo zato enako kot duhovniki z vsemi močmi in sposobnostmi delati za zmago Cerkve v misijonih. Do zdaj je bila glavna laična pomoč misijonom v molitvi in v gnotni podpori. So pa še drugi načini, ko misijonom lahko tudi zelo koristno pomagamo. Misijoni imajo šole in univerze, bolnišnice in klinike, kmetijske ustanove in nasade, tovarne in zadruge. V razsežnih misijonskih škofijah je nujna pri vseh teh ustanovah pomoč dobro pripravljenih tehnikov. Na posameznih primerih je omenjeni profesor prikazal, kako pri vsem tem misijonskem delu laiki lahko odlično sodelujejo, medtem ko naj bi se duhovnik-misijonar prvenstveno posvečal dušnemu pastirstvu.

MARIJINA LEGIJA IN KRŠČANSKI ZAKONI

Misijon sv. Andreja v Nkondjoku, ki je v središču afriške dežele Bassa (Camerun), ima 120.000 prebivalcev. Od teh jih je 5215 katoličanov in 103 se kot katehumeni pripravljajo na krst. Kot v drugih cvetočih misijonskih pokrajinah v južnem Camerunu je "dota" še vedno glavna prepreka za sklepanje zakonov.

Zveza kamerunskih naselij je lani uprizorila velike neredne po deželi. A ti neredi so še povečali prepad med afriškimi duhovniki in kristjani. Šola za ženine in neveste v Sixi je zaprta. Vendar je tamkajšnji Marijini Legiji uspelo, da je s potrpljivim prizadevanjem ustvarila vzdušje medsebojnega zaupanja med domačini in njih misijonarji. V lanskem aprilu je vodja tamkajšnjih misijonov naprosil svoje legionarje, naj začno z bojem proti konkubinatu. Legionarji so se odločili za tale načrt: nedeljo za nedeljo zbirajo v cerkvi po maši vse vernike, ki so pripravljeni poslušati. Po skupščini odhajajo vsi z rožnim vencem v rokah, molijo in pejejo. Ko pride vsa ta procesija v vas, ki si jo je izbrala, obkrožijo hišo za hišo, kjer živijo moški in žene v divjih zakonih. Medtem ko večina vztraja v molitvi, nekateri izbrani "govorniki" vstopijo v "hišo greha" in nagovarjajo oba, ki tam živita, naj se vendar poročita cerkveno. V večini primerov se moški in ženska kaj kmalu pridružita molilcem zunaj hiše. Ženska gre na misijon in se tam pripravlja na krščanski zakon. Do zdaj so goreči apostoli za zgledni krščanski zakon v vseh primerih šele trikrat naleteli na odpor! En sam dokaz za uspešnost tega apostolata: v zadnjih štirih letih so poroke od 51 padle na 17; po šestih mesecih apostolata Marijine Legije pa so znova porasle na 30.

KNJIŽNICA PROPAGANDE V RIMU

Kongregacija Propagande ima veliko knjižnico, ki so jo ustanovili po zaslugi Pija XI. Oče Robert Streit OMI je leta 1925 ob priliki svetega leta za takratno misijonsko razstavo zbral čez 30.000 knjig misijonskega značaja. Po končani razstavi je večino knjig prejela Propaganda, da z njimi ustvari svojo lastno misijonsko knjižnico. Ko so Propagandi zgradili nova poslopja na hribu Janiculum, sta se redovnika J. Dindinger in J. Romerskirchen, oba OIM, vrgla na delo; uredila sta primerne dvorane in pripravila vse potrebno za osrednjo misijonsko knjižnico katoliške Cerkve. Leta ima danes čez 100.000 knjig. Poleg

teh najdeš tam še 30.000 vezanih zvezkov misijonskih revij in 20.000 knjig in zvezkov, ki so pisani v 291 neevropskih jezikih! Stalno prihaja v knjižnico Propagande nad 500 publikacij, ki poročajo o stanju v vseh misijonskih deželah. Posebno vrednost v knjižnici predstavlja dragocena zbirka starodavnih zemljevidov, nekateri so celo iz XIV. stoletja. Od 1934. naprej izdaja vsako leto "Misijonski knjižni pregled" (Bibliographia Missionaria), ki vsebuje naslove in imena pisateljev vseh novih knjig, ki jih knjižnica nabavi. V prilogi pa so kritične opombe h knjigam, ki so v knjižnico prišle v prejšnjih letih. Se razume, da so v knjižnici tudi vse slovenske misijonske publikacije, zlasti "Kat. misijoni".

KITAJSKI DUHOVNICI JAVNO BRANJO SVETO STOLICO

"Ljudski dnevnik", najmočnejši rdeči časopis na Kitajskem, je 19. novembra lani zapisal: "Duhovnik Yeh Eul Ših je nesramno zatrdil, da je osebno posvečen za katoličana važnejše kot pa ljubezen do domovine."

"Duhovnik Lee Kwang Yao pa je tudi javno trdil, da je izobčenje generalnega vikarja Lee Wei Kwanga in duhovnika Lee Ting Tao-a veljavno in pravično; da pa je povsem protipostavna izvolitev novega kapitularnega vikarja v Šanghaju, v osebi duhovnika Čang Ših Liang-a".

"Duhovnik Hwang Hsi Mign se je s svojimi (!) odkrito upr. rodoljubnemu in protimperialističnemu gibanju Zveze kitajskih katoliških rodoljubov in zagovarjal protirevolucionarno delavnost Vatikana. Trdil je tudi, da mora biti katoliška Cerkve na Kitajskem pod vodstvom Vatikana, pa da mora vztrajati v načelih edinosti, svetosti in veseljnosti, drugače da je samo še razkolniška Cerkve."

Isti časopis zatrjuje, da je "ta bedna in podla obramba Vatikana" vzbudila veliko ogorčenje med zastopniki. Časopis misli na zastopnike katoličanov na shodih v Foočowu, 10. in 16. oktobra lani. Tja je res prišlo kakih 125 odposlancev. Od teh jih je kakih 72 javno spregovorilo. Komunistični pisun trdi tudi, da

je "velika večina teh, ki so govorili, naglasila, kako se morajo katoličani kot vsi drugi Kitajci docela podrediti vodstvu komunistične stranke..."

Iz junaške obrambe sv. očeta in katoliške Cerkve, ki so jo na omenjenih shodih podali ti trije duhovniki, je očito, da se katoličani v provinci Fukien še dolgo ne mislijo pridružiti Zvezi kitajskih katoliških rodoljubov.

VIETNAMSKI PREDSEDNIK IN AZIJSKA KULTURA

V mnogih govorih, ki jih je imel v času svojega obiska v Ameriki, Avstraliji, na Koreji, v Siamu in v Indiji, je predsednik vietnamske republike, katoliški politik dr. Ngo Dinh Diem zatrjeval, kako se je treba spet povrniti k azijski kulturi, ki da je vredni pomoček pri dosegu svetovnega miru.

"Preprčan sem," je zatržil, "da je naloga azijske elite, vrniti se k neokuženim virom azijske miselnosti in se hkrati oploditi v večovnih vrednotah zapadne kulture. Le tako bomo lahko državnikom nudili pravilno vodstveno smer, s katero bomo skušali rešiti naglavna vprašanja; pri tem pa bomo vedno ohranili izvornost azijskega duha... Temeljni kamen naše ustave je človek: se pravi, absolutna vrednota, katere pomen je pred družbo samo in katere namen je nadčasoven... Edini pravi namen in cilj vsake države mora biti, obramba osnovnih pravic človekovih, obramba njegovega življenja, obramba svobodnega razvoja njegovih umskih, moralnih in duhovnih vrednot."

KATOLIŠKA UNIVERZA V BELGIJSKEM KONGU

Ob koncu lanskega oktobra se je začelo akademsko leto na katoliški univerzi "Lovan'um" v mestu Kimwenza (Belg. Kongo). Z nanovo vpisanimi je število akademikov naraslo na 249. Domačinov iz Konga je 189, eden je iz Azije, 59 pa Evropejcev (med njimi 10 deklet). Po strokah je 30 duhovnikov, bogoslovcev in misijonskih bratov, 7 študentov teologije, 13 filozofov, 24 pedagogov, 37 medi-

incev, 9 prirodoslovne vede, 14 poljedelstvo, 19 tehnika, 40 politične in socialne vede, 14 pa trgovinstvo. Na pripravljani tečaj se je vpisalo 72 kandidatov.

BUDIZEM IN ZASEBNE ŠOLE

Na vsakoletnem kongresu Svetovne budistične zveze, ki so ga pripravili v cejlonski prelatnici Colombo, so goreči budisti kot vedno doslej spet napadli kristjane in še posebej katoličane v deželi. Letos je kongres vzbudil še posebno pozornost, ker so budisti na njem razpravljali predlagani zakonski osnutek o poddržavljenju vsega cejlonskega šolstva in poddržavljenju vseh zasebnih ustanov, se razmislo, da tudi katoliških. Razlogi, ki jih navajajo kot utemeljitve obeh zakonskih načrtov, so več kot zanimivi. Bodoči šolski zakon bo vse šole, ki jih podpira država, obvezal, da sprejemajo v pouk tudi nekatoliške otroke. Precej nekatoličanov na Cejlonu izbira svojim otrokom mnogo rajši katoliške šole kot pa državne, celo rajši kot budistične. Ker pa so cejlonski otroci izvečine budisti, so na budističnem kongresu sklenili, da je najboljši pravčno, če država, ki je tudi budistična, vse šole, še posebej katoliške, poddržavi...

ENO JE RUSIJA, DRUGO KOMUNIZEM...

Ko se je povrnil v Kartum spet sudanski notranji minister s svojega večmesnega obiska po Sovjetiji in satelitskih državah, je bil seveda poln goreče hvale o odličnih življenjskih pogojih v današnji Rusiji. Javno je zatrjeval, da vlada v Sovjetiji brezpogojna verska svoboda. Je pa v svojih izjavah strogo ločil med Rusijo in med komunizmom. Medtem ko je Sovjetijo predstavljal kot miroljubno, napredno državo, ki da je največja prijateljica Sudana, je ostro napadel marksizem. Zanimivo je, da je tudi kartumski razkolniški koptski nadkof, Anba Yoannes, ki je bil tudi v zadnjih časih nekaj mesecev v URSS, po svoji vrnitvi dajal podobne izjave. "Verska svoboda, napredek, mir...", to so glavni

vtisi, ki jih podajajo vsi Sudanci, kateri so imeli "srečo", da so v zadnjih časih obiskali Rusijo. So pa med temi potniki advokat, častnikarji in navadni kmetje. Namerilo se je po vseh teh hvalešnih izjavah, da so Sudanci zdaj zares začeli verjeti, kako je toliko podarjano preganjanje vere v URSS izključno propaganda in izmišljotina "zapadajakov". Čudno pa je, da je sudanska vlada navkljub vsem tem Sovjetski naklonjenim izjavam nedavno odklonila vizum skupini ruških študentov, ki so hoteli obiskati črno deželo ob Belem Nilu. Prav tako je sudanska policija po nalogu notranjega ministra, nedavnega obiskovalca URSS, ob koncu lanskega novembra aretirala vse študente, častnikarje in mlade advokate, ki so se vračali z mladinskega kongresa v Moskvi. Zasliševali so jih natančno in nazadnje napravili še natančno preiskavo na njih domovih in po uradih, kjer delajo. Teh sudanskih zastopnikov na moskovskem kongresu je bilo okrog 140. Vsekakor je komunizem v Sudanu v veliki časti, kot dokazujejo ostri napadi sudanskega časopisja na pastirsko pismo apostola kega v Karjari v Kartumu, ki svari pred komunistično nevarnostjo.

KATOLIŠKE ŠOLE — NA SKRBI KATOLIČANOV

V decembru je v Južni Afirki prenehala vsa državna podpora katoliškim šolam. Cerkev mora zdaj s katoličani sama skrbeti, kako bo še naprej vzdrževala vseh 370 šolskih zavodov s skupno 122.000 gojenci in gojenkami. Dr. George, glavni tajnik misijonskih šol, je na nedavni konferenci v Durbanu opozoril na vse težave in vprašanja, ki jih je novo stanje povzročilo. "Upanje, ki so ga naši škofje položili v gibanje za rast in ohranitev misijonskih šol, je rodilo svoj sad; a šole so za Cerkev velikanska peza in bo njih vzdrževanje zahtevalo od vseh južnoafriških katoličanov znatne žrtve. Misijonki učitelji so uvidevno pristali na manjše plače; tudi črnici so se enodušno

odzvali škofevemu pozivu in dali vse, kar se največ mogli, da se šole ohranijo. Z naprej bodo posebni šolski odbori zbirali gnetno pomoč za šole med vsemi katoličani, Afriška katoliška organizacija pa bo skrbelo za učitelje in njih nastavitve. Upamo, da bomo tako šole lahko vzdržali na višini kakih pet let. Za pozneje pa smo prepričani, da bo z božjo pomočjo tudi šlo."

TEROR V ŠANGHAJU

Šele zdaj so se prikradle skozi "bambusovo zaveso" vesti, ki govore o novem, divjaškem preganjanju Cerkve na Kitajskem. Cele množice katoličanov so po znamenitem kongresu "katoliških rodoljubov" v lanskem poletju spet aretirali. Točno število ni znano. Teror je silovit posebno v Šanghaju. Med številnimi priporniki so tudi mnogi katoličani, ki so jih aretirali prvič že pred leti, ko so zaprli šanghajskega škofa msgr. Kionga. Vzrok vseh teh najnovejših aretacij je očit: katoličani so se v veliki večini uprli "študijskim krožkom", ki jih je za "prevzgojo" ustanovila Zveza katoliških rodoljubov. Uprli predvsem zato, ker so ugotovili, da na sestankih komunisti divje napadajo svetega očeta in zahtevajo od katoličanov, da glasujejo za "prelom vseh gospodarskih in političnih zvez z Vatikanom"... Časopisje "naprednih" katoličanov je spet začelo z divjo gonjo proti inozemskim misijonarjem (četudi so skoraj vse že pognali čez mejo!). Spet jih pitajo z "imperialisti in reakcionarji", predvsem internuncija msgr. Riberija in druge prelate. Po vseh šanghajskih župnijah so rdeči prepovedali pouk katekizma. Izjema je le župnija sv. Petra, ki jo vodi "progresistični" župnik... Katehistične tečaje, ki jih je do zdaj policija dovolila, so vodili mladi fantje in dekleta, sami prostovoljci. Komunistične oblasti so vse preganjanje zavile v skrivnostni molk. Dva akademika so aretirali, ko sta skušala po neki tajni zvezi spraviti čez mejo poročilo o žalostnem položaju Cerkve v Šanghaju.

☆ IZ PIŠEM SLOVENSkih MISIJONARJEV ☆

Iz Osake na Japonskem piše misijonarka BENJAMINA KARDINAR, v lanskem avgustu:

Z velikim veseljem sem prejela veliko-dušno darilo naših misijonskih dobrotnikov. Iskrena hvala zanj! Še večje je bilo naše presenečenje, ker je skupni ček za vseh 6 slovenskih misijonark na Japonskem prinesel č. g. Slapšak. Lahko si predstavljate, kako me je prevzelo, ko so me pozvali v govorilnico, češ da bi z menoj rada govorila dva gospoda, ki da imata le deset minut časa. Prišla je tudi sestra Jančar, ki deluje tu v bližini. Tako

Ta japonska otroka predstavljata cesarja in cesarico nekdanjih časov. Z misijona s. Zupančič, usmiljenke v Maiko na Japonskem.

sva se vsaj dve slovenski misijonarki srečali z g. Slapšakom in p. Kosom S.J., ki sta nas prišla obiskat iz Tokija. Veselje snidenja po tolikih letih s Slovenci v daljni Japonski mi je skoraj zaprlo sapo. Silno radi bi jim razkazali najin delokrog, pa zaradi odmerjenega časa ni bilo mogoče.

Ček sem izmenjala in razposlala vsem slovenskim sestram določene vsote, ki so jih bile prav vesele.

V maju in juniju je tu kosila azijska gripa. Tudi v našem zavodu smo imeli precej obolenj. Umrli pa nam je od vseh samo štiri mesece star otrok.

Denar, ki ste ga poslali, bom čez polovico namenila stroškom za zidavo naše nove kapele v osrednji sestrski hiši v Maiko.

Iskreno zahvaljeni za knjigo "Filoteja" in za redno pošiljanje "Kat. Misijonov" ki kot zvest prijatelj s svojimi poročili opogumljajo naš misijonski korak.

Pred božičem se je iz Hongkonga oglasil salezijanski misijonar STANKO PAVLIN:

Prav lepa hvala za denar, ki ste ga poslali po č. g. Slapšaku za misijonarje iz letošnjega misijonskega sklada. Zahvalil sem se zanj že tudi č. g. Wolbangu, C.M.

Predstojniki so me spet poslali v Hongkong, v našo gimnazijo "St. Louis School", kjer sem spet "maestro" naših "pueri cantores" (deški zbor). Zdaj poučujem poleg drugega še gojence po raznih predmetjih, posebej angleščino. Zraven pa še kaplanujem pri sestrah kanosijankah. Našo gimnazijo sv. Alojzija obiskuje čez šest tisoč študentov. Nujno jim je znanje angleščine, če bodo hoteli pozneje dostojno živeti v tem vele-mestu. V vseh razredih poučujemo tudi katekizem. Tisti pa, ki pismeno žele, da bi postali katoličani, se zberejo po-

Praznik "O Hime Sama"; "cesar in cesarica" s spremstvom in vojaštvom iz starih časov. Predstavljajo otroci z misijona Maiko na Japonskem.

sebej še trikrat tedensko k bolj natančnemu pouku. Sam vodim poseben krožek katehumenov. Upam, da bodo za božič že vsi krščeni. Ob nedeljah smo vsi duhovniki zaposleni tudi v sosednji župniji sv. Antona, kjer je že precej katoličanov. Cerkev je vedno polna. Tudi obhajil je mnogo. V Hongkongu sploh je mnogo spreobrnjenj, na stotine po katoliških župnijah. Največ krstov je za večje praznike.

Tole pismo sem napisal s strojem, ki sem si ga kupil z darovi slovenskih prijateljev in z Vašo pomočjo. Iskrena Vam dvala!

Iz Bombaya (Indija) se je v septembru oglasila s krajšim pismom misijonska sestra KONRADINA RESNIK.

Prav lepo se zahvalim za denarno pomoč, ki ste mi jo poslali po č. m. Zalaz-

nikovi. Prejela sem v našem denarju 142 rupij. Redno prejemam tudi Kat. Misijone, ki so mi v veliko veselje. Za vse se Vam lepo zahvalim: naj Bog povrne! Tu živimo v težkih časih; vzdusje je precej napeto in zaskrbljeno; zremo v bodočnost. Naši katoličani so pa v teh časih postali vneti častilci Nebeške Matere. Blizu je tu romarska božja pot, kjer opravljamo vedno nove devetdnevnic. V času zadnje devetdnevnic je bilo čez 60 tisoč obhajil in čez 300 svetih maš.

Vsem lepe pozdrave.

Iz Gauhati (Indija) smo prejeli pismo misijonske sestre TEREZIJE MEDVEDŠČEK.

Živim, hvala Bogu, še kar dobro. Zdrava sem tudi. Obžalujem, da že leto dni nisem prejela nobene pošte od Vas. Ne vem, kako to. Najbrž so vzrok tukajšnje

razmere. Poslala sem Vam tudi nekaj daril za lansko misijonsko tombolo, pa ne vem, če ste prejeli. Šele pred kratkim mesecem sem prejela prvo pismo iz Buenos Airesa. V njem sporočate, da mi je namenjenih preko č. g. Bernika 36 dolarjev. Ljubi Bog naj Vam in vsem Slovencem tisočero poplača! Denar bom uporabila pri gradnji nam tako potrebne cerkvice. Prosim vse, da mi pomagate za molitvijo pri mojem delu, ki ga imam čez glavó. Tako si pač lahko mislite, kako težko si ukradem kak trenutek za pisanje. Število naših gojenk raste bolj in bolj. Imamo jih že čez 700. Zavod pa je razdeljen v angleški in indijski del. Jezikov, v katerih poučujemo, je več. Pravi Babilon! Notranjih gojenk je čez 160, od teh kakih 100 katoličank. Zunanjih je 600, a od teh samo — 10 katoliških! Vse pa so prav gledne in vnete za študij. Upamo, da bo naš trud skoraj rodil bogate sadove.

Pismu prilagam nekatere fotografije od nas. Upam, da jih boste lahko porabili v Kat. misijonih. Včasih se srečam tudi s č. g. Pavlom Bernikom. Edino z njim včasih skušam kaj po slovensko kramljati. Priznam pa, da mi gre že precej trdo.

Na prvo adventno nedeljo je iz Tirupatturja (Indija) pisal misijonski brat IVAN KEŠPRET. Pismo je zelo zanimivo. Tu ga objavljamo v izvlečku.

Pred meseci sem poslal manjšo pošiljko z nekaterimi predmeti za misijonsko loterijo v prid Baragovemu Misijonišču. Upam, da boste vse srečno prejeli: zrezljana namizna svetilka, podobna lotosovemu cvetu (delo nekega domačega obrtnika iz Kašmirja): če zavrtiš srednji del na levo, se bo lotos odprl...; zraven pa še: čolnar, križ iz sandalovega lesa, ki silno prijetno diši, pa lepa grlanda, s kakršnimi tukaj sprejemajo drage goste in slavljence; v manjšem zavitku je tudi nekaj sandalovega prahu, s katerim si tukajšnje ženske lepотиčijo lice.

Samo obilno in naporno delo je vzrok, da se nisem prej oglasil. Predstojniki so

me določili, da vodim prenovitev naše cerkve. Nekaj mesecev sem bil dan za dnem od jutra do večera na stavbi. Popravilo nas je stalo več kot veliko; vendar nam je vsem v veliko zadoščanje, da je svetišče zdaj kot novo. Letos smo pozidali tudi novo gledališče; dve tretjini je za stroške prispevala država, ker bo stavba služila razvedrilu študentov. Tu di ta "teater" mi je dal krepke mesece dela.

Letos imamo kakih 40 aspirantov več kot prejšnja leta. Tudi na našem kolegiju je število dijakov poraslo. Postaviti smo morali posebno gostišče za zunanje študente. Za zdaj jih je pri nas okrog 1.100, med njimi je kristjanov le tretjina. Drugi so ali hindujci ali pa muslimani. A vsi se lepo in zgledno vedejo, tako da na zunaj skoraj ne opaziš razlike med kristjanom in nekrstjanom. Katekizma naravnost ne smemo učiti. Vendar s poukom splošne morale, ki je ukazana, lahko marsikaj storimo. Upeljali smo tudi "jutranje voščilo" pred poukom, kar naj bi nekako odgovarjalo molitvi. Ko zvoní za začetek pouka, se vsi dijaki zberó pred vhodom v kolegij. Direktor intonira očeneš, ki ga potem vsi glasno molijo. Nato jim kak duhovnik poda duhovno misel... Vsem dijakom to izredno ugaja. Nekateri, celo hindujski profesorji, si duhovnikove misli celo zapisujejo. Naše zavode tukajšnji ljudje zelo cenijo. Leto za letom moramo zavračati neštete prošnje za sprejem novih gojencev. Zavoljo pomanjkanja prostora jih ne moremo sprejeti.

Pismu prilagam tudi 10 fotografij. Unam, da jih boste lahko kako uporabili v Kat. misijonih.

Iskreno se Vam zahvaljujem za denarni dar iz misijonskega sklada. Pred meseci sem namreč prejel 98 dolarjev! Naj vsem slovenskim dobrotnikom dobri Bog obilno povrne njih velikodušnost! Njihova žrtev ne bo zastonj: nad 220 naših semenišnikov vsak dan moli za slovenske dobrotnike. Zadnja vsota, ki jo omenjate, pa še ni prispela. Že vnaprej naj lepša hvala tudi za ta dar!

Iz misijona č. brata Valentina Pozniča v Južni Afriki. Dve črni študentki, katoličanki.

Iz Astride, Ruanda-Urundi, je pisala v lanskem oktobru misijon:ka sestra **MARIJA ANGELA GARDINA**. Obžaluje, da trenutno ne more ničesar poslati za letošnjo misijonsko loterijo. Obljublja pa, da bo za prihodnjo gotovo kaj poslala. Pridjala je tudi nekaj fotografij, ki upa, da bodo objavljene v Kat. misijonih. Potem nadaljuje:

Toplo priporočam v molitev naše misijonsko delo in Cerkev, ki tukaj bolj in bolj raste. Njene korenine so že globoko segle. V naših šolah je mnogo duhovniških poklicev. Velika škoda, da še nimamo semenišča. Če bi bilo to, bi jih prav gotovo bilo še več. Veliko dobrega store domači črnski duhovniki, ki so res pravi blagoslov božji. Ne enkrat občudujemo njih gorečnost in vnemo pri delu. Vodi jih globoka vera, združena z iskreno pobožnostjo. Tukajšnji domačini so nam za vsa naša misijonska pri-

zadevanja hvaležni in to hvaležnost tudi vedno v dejanju izkažejo. Do belih imajo pri nas globoko spoštovanje in naklonjenost. Vneto molijo tudi za svoje slovenske dobrotnike.

Iskrena hvala za poslanih 30 dolarjev iz misijonskega sklada. Vseh dobrotnikov se neprestano spominjam v molitvi in pri sveti maši.

V začetku novembra lani je pisala:

Z velikim veseljem sem prejela Kat. misijonè. Upam, da mi bo list zdaj redno prihajal. Lepa in srčna hvala zanj! Posebno me zanima vse, kar je v zvezi z beatifikacijo našega svetniškega kandidata škofa Barage. Priporočam njegovo zadevo molitvi naših črncev. Sama pa še posebej Baragovo stvar priporočam ustanoviteljici našega reda Mariji Božje Previdnosti, ki jo je 23. maja 1956. sv. oče proglasil za blaženo in vedno nove čudeže izprosi.

Iz Itipo (Belg. Kongo) je za praznik 8. decembra pisal misijonski brat KAREL KERŠEVAN, C.M. daljše pismo, tu objavljamo:

Prejel sem septembrsko misijonsko okrožnico. Iskrena hvala. Sporočam, da sem odposlal za bližnjo slovensko misijonsko loterijo v prid Baragovemu Misijonišču v Buenos Airesu dva zavoja izdelkov iz rafije (morska trava); priložil sem tudi dva lepa rožna venca iz slonove kosti. Vse odposlano so poklonile tukajšnje usmiljenke.

Misijonsko delovanje pri nas gre še kar v redu. Vsak na svojem področju imamo polne roke dela. Naše misijonske postaje misijonar je trenutno na apostolskem potovanju. Tako bo skoraj tja do božiča. Za praznike pa se bodo, kot je že v navadi, zbrale na naši misijonski postaji precejšnje množice tukajšnjih vernikov. Seveda bodo vsi prejeli zakramente, kajti med letom skoraj nimajo priložnosti za to, razen če jih misijonar posebej obišče. Če pa hočejo veljati za praktične katoličane, se potrudijo, da vsaj trikrat v letu pridejo na misijonsko postajo: za božič, veliko noč in za Vnebovzetje. Kolikor pač morejo, prihajajo k skupnim molitvam v domači vaški kapeli. Molitve zgledno vodi domači katehist.

Na nedeljo, ko boste Vi tam v Buenos Airesu imeli misijonsko tombolo — 5. januarja —, bo na naši misijonski postaji velika slovesnost: apostolski vikar sosednjega vikariata bo posvetil v mašnika domačega bogoslovca, ki njegovemu okrožju pripada. Za deželo med jezeri Tumba in Leopold II. bo to zares izreden dogodek. Novomašnik je č. g. Henrik Ekota. Bo prvi duhovnik-domačin na tem ozemlju.

Na naši misijonski postaji spet precej gradimo. Postavljamo že tretji paviljon v našem dispanzerju. Obljublajo nam tudi novo pomoč, ki naj jo prinese četrta sestra usmiljenka. Črni šofer Pavel nam s kamionom in "četo" Pigmejcev redno dovaža pesek in kamenje. Vse to

bomo potrebovali v prihodnjem letu pri gradnji šole in nove, večje cerkve. Načrti so izdelani. Kot vidite, se precej gibljemo — bolje rečeno: gibljejo, ker nazadnje jaz sam k stvari kaj malo doprinesem. Posredujem le — kadar odpove kamion!

Iskrena voščila za božič in novo leto vsem sobratom in vsem Slovencem!

Z Oceanije, Samoa, se je prvič oglasila slovenska misijonarka MARIJA CARITAS. V pismu ob koncu lanskega novembra popisuje svojo življenjsko pot:

Bralce Kat. misijonov gotovo zanima, kako sem prišla v Oceanijo. Naj na kratko popišem svoje življenje. Rodila sem se v Mariboru, maturirala pa v Beogradu. Po maturi leta 1939 sem odšla k teti v U.S.A., kjer sem dokončala univerzitetni študij (filozofija) 1942. Delala sem potem najprej v klavnici, skoraj potem pa sem postala tajnica šefa policije in član FBI (severnoameriška tajna policija. — op. ur.). Pomembno je zame leto 1944. Takrat sem se namreč priključila misijonarkam Marijine družbe. Skoraj so me poslali na Fidži otoke, kjer sem od 1947 do 1954 poučevala kot profesorica na tamkajšnji katoliški gimnaziji, zraven pa pripravljala domačinke za vstop v našo redovno družbo. Kmalu potem me je zagrabila nevarna bolezen. Poslali so me v Avstralijo. V Sydneyu sem opravila pedagoški tečaj in potem 1956. začela našo prvo šolo blizu Melbourneja za "nove Avstralce". S temi ljudmi — emigrantje so — sem morala govoriti tudi do 15 jezikov, ko sem jih ob sobotah in nedeljah obiskovala. Letos bi se morala povrniti na Fidži, a so odločili, da bom še ostala v Avstraliji in pomagala pri organizaciji naše gimnazije, ki jo ustanovljamo. Zraven pa moram pisati knjige, ki jih v tukajšnjih domačih jezikih ni. Prav v teh dneh sem prejela iz Rima pismo, s katerim mi sporočajo, da moram takoj po božiču v U.S.A., kjer ne bodo spet drugače vpregli.

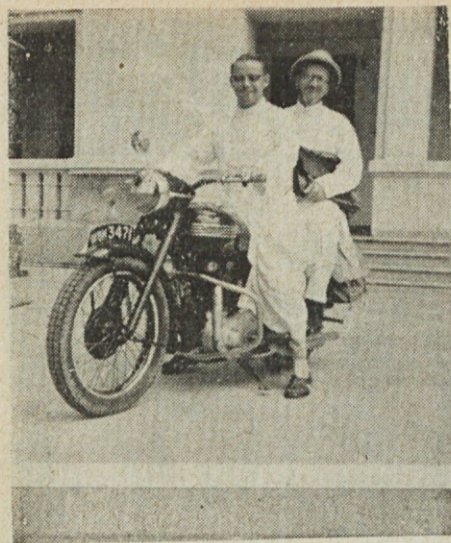
Misijonar o. Cukale S.J. med ubogimi svojega misijona.

S Filipinov smo prejeli v decembru pismo salezijanskega misijonskega brata RAFAELA MRZELA S.D.B. Prejel je njemu namenjeni denar iz misijonskega slada, za katerega se zahvaljuje:

Dobri Bog naj je bogat plačnik Vam, prečastiti, in vsem slovenskim misijonskim dobrotnikom! Lahko si mislite, kako me je presenetila lepa vsota 20 U.S.A. "zelencev", ki mi jo je poslal č. g. Slapšak. Zahvalil sem se za ta dar že č. g. Wolbangu in sodrtnikom v U.S.A. Zdaj se zahvaljujem še Slovincem v Argentini in po svetu sploh. Enako zahvaljeni za redno pošiljanje Kat. misijonov. Revija je tako pestra prekornostnega branja.

Kako mi gre, kaj počnem? Čudite se morda, da tako poredko pišem. Več bi malo in vsakdo mora delati za deset pisal, če bi več časa imel. Pa nas je tako

drugih v rednih razmerah. Dela ne moremo odložiti. Trenutno vodim skupino 35 fantov (in nekatere delavce); učim jih od pol osme ure zjutraj do štirih popoldne. Takoj nato pa učim še v večerni šoli dve uri. Potem pa priprava dela za naslednji dan. Šele okrog desete ure zvečer ujamem trenutek za kako pisanje. A v tej uri sem navadno že tako utrujen, da skoraj ničesar več ne zmorem. Tudi nedelja ni moja. Naložili so mi delo za najbednejšo mladino v našem okolišu. Vsako nedeljo se jih zbere čez tisoč dvesto. Za vse delo med temi zapuščenimi dečki pa nas je komaj — pet! Pomagamo si s člani Kat. Akcije iz naše šole. Ti poučujejo predvsem nedeljski verouk. Vsi ti zapuščeni fantje so zelo vneti in pobožni pri maši (ki je posebej zanje); izredno lepo pojó. Do prihoda v naš "oratorij" so bili v veri docela nepoučeni

Brat Lukan in brat Drobnič oba jezuitska misijonarja, po opravkih v Kalkutti.

in zanjo brezbrizni. Dobri in plemeniti sadovi našega truda ne izostanejo. Zahvaljen bodi Bog! Skrbimo, kolikor pač zmoremo, tudi za materialno pomoč tem bednim, z oteleko in živežem — v kolikor nam pač po drugi strani pomagajo dobra srca! Tako, vidite, mi mineva čas. Domači poklici, kot upamo, ne bodo izostali. Tedad nam bo trud precej olajšan. V zadnjem poletju je zaobljube napravilo že prvih deset Filipincev, v noviciatu imamo pa spet deset novih klerikov!

Za Vašo loterijo v Buenos Airesu bom poslal, brž ko bom kaj primernega iztaknil!

V začetku novembra je pisala tudi frančiškanska misijonarka GEBHARDINA HRASTNIK, ki zdaj deluje v Avstraliji. Kot je vesela, da je na varnem, daleč proč od preganjanja na Kitajskem, se grozi ob misli, kaj vse morajo trpeti misijonarji in misijonarke pod komunističnim bičem. Prosi vse slovenske misijonske sotrudnike za molitveno pomoč, posebej še za preganjane misijonarje.

Iz misijonskega delovanja misijonarja Pavlina v Hongkongu (levo zadaj): Igralci operete "Kralj strmin".

Kdo od bračev "Katoliških misijonov" se še spominja te stavbe, bolje rečeno te skupine stavb, ki jih predstavljata ti dve sliki, in kdo ugane, zakaj ju objavljamo? — To je znano "Misijonski dom Groblje", ki so ga imeli slovenski lazaristi pri Domžalah in iz katerega je trideset let med prvo in drugo svetovno vojno žarel vedno bolj svetel plamen s'ovrske misijonske akcije, dokler ga ni zadušil najprej nacistični nasilnik, potem pa rdeči teror. Sliki objavljamo ob blagoslovitvi Baragovega misijonišča v Slovenski vasi v Lanusu, ki ni nič drugega kot skromno nadaljevanje tega v zamejstvu, kar so bile nekoč "Groblje" v domovini...

SLIKA TU ZGORAJ: G. Jože Vilfan, vodja gradnje Baragovega misijonišča in cerkve Marije Kraljice, nese vogelni kamen, vzidan pred letom dni, na katerem pa danes že sloni stavba nove cerkve poleg v glavnem že dograjenega Baragovega misijonišča.

SLIKA NA NASLOVNI STRANI: Kot ministrant prižika svečo, kot domači duhovnik bo prižigal pogonom Luč Kristusovo...

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Naša skupna katoliška odgovornost — Rim, Atene, Nairobi in nazaj: Ob zibelki krščanske kulture — Misijonska pesem — Na bengalske Brezje — Slovesnosti blagoslovitve Baragovega misijonišča — Slike dobitkov — Dosedanji darovi — Maksimilijan Kolbe, norček naše ljube Gospe — Kitajski mohamedanci — On mani padne hung — Po misijonskem svetu — Iz pisem slovenskih misijonarjev.

“Katoliški misijoni” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga ‘Baragovo misijonišče’. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav CM.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA “KATOLIŠKIH MISIJONOV”

V Argentini 60 pesov; v U. S. A. in Kanadi 2.50 dolarja; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 800 frankov. Drugod 2.50 dolarja.

MISIJONSKE TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.

U. S. A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Chelton Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Il. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada; za Toronto: Rev. John Kopac CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave., North Vancouver, B. C.

Italija: Dr. Kazim'ar Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten, Austria. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, Austria.

Avstralija: Franc Vrabec, 28 Beaufort St., Woodville, S. Australia.

V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijavnosti slovenski dušni pastirji.

Registro de
la Prop. Int.
No. 528.263

CORREO
ARGENTINO
S. C. (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467
Buenos Aires